

IN DIT NUMMER:

Cultuurbeleidsplan universiteit	3
Politieke kopstukken in debat	5
Katern: internationale positie K.U.Leuven	7-9
Het provinciehuis mét balkon	11
Ondertussen in Leiden	13
Het verdriet van Stash	16

Sportief steekspel op p. 5

(foto Kobe Van Itterbeek)

Decramer stelt
programma voor

Op de site van rectorskandidaat Marc Decramer kan je sinds kort zijn verkiezingsprogramma raadplegen, dat 'In vertrouwen naar de toekomst' heet. Hiermee is Decramer meteen de eerste van de vijf kandidaten die zijn programma uit de doeken doet. Openlijk althans, want de programma's worden natuurlijk al langer uitgewerkt en informeel voorgesteld binnen de universiteit.

Decramers uitgebreide programma zet wellicht meteen de toon voor de andere: het is breed, haalt alle relevante onderwerpen en belangen aan, lanceert enkele nieuwe ideetjes, maar is zeker geen stijlbreuk, geen revolutionaire tekst, geen ideeënfabriek. Daar lijkt binnen de K.U.Leuven ook geen vraag naar te bestaan of beleidsruimte — lees: geld — beschikbaar voor te zijn. Decramer geeft eerder een stand van zaken, en wil al de veranderingen die de laatste jaren werden doorgevoerd op onderwijs- en bestuurs-

vlak consolideren en laten functioneren.

Na de discussie over de structuren is het nu tijd om naar de mensen te kijken, aldus Decramer. Ook de grootste groep mensen aan de universiteit, de studenten, heeft stemrecht en moet dus gepaaid worden. Decramer belooft in zijn programma alvast participatie en inspraak op alle niveaus binnen de K.U.Leuven uit te voeren zoals het hoort, zoals het wettelijk bepaald is dus — iets wat de huidige rector vooralsnog weigert. Sociaal wil hij het door studentencoördinator Danny Pieters ingeslagen pad verder volgen, wat eigenlijk verwacht wordt van alle kandidaten. Sociale materie is in het verleden namelijk wel vaker een achillespees gebleken bij rectorskandidaten.

(bd)

www.decramer.be.Ook www.riktorfs.be en www.bartdemoor.be zijn al onlineEen bachelor is
het einde niet

Een deel van het Structuur- of Bologna-decreet uit april 2003 werd vorige week door het Arbitragehof naar de prullenmand verwezen na een verzoek tot nietigverklaring. Het decreet zette de Bologna-afspraken ter harmonisering van het Europese hoger onderwijs uit 1999 om in wetgeving. Voornaamste punten zijn de invoering van BaMa en de vorming van de associaties rond de verschillende Vlaamse universiteiten. Het verzoek was ingediend door de vzw Universitas, die recent ook al naar het Hof trok om enkele onderdelen van het Participatiedecreet aan te vechten.

Het Arbitragehof stelde de verzoekers nu gedeeltelijk in het gelijk. Vooral het feit dat in de BaMa-structuur professionele bachelors worden gevormd met de bedoeling die naar de arbeidsmarkt te laten uitstromen, vormde een probleem. Door het definiëren van de bachelor als volwaardig eindexamen werd namelijk een niveau van hoger onderwijs bijgecreëerd door Vlaanderen. Het vastleggen van de minimale duur van een opleiding is echter een federale bevoegdheid en daar geldt nog steeds dat een universitaire opleiding minimum vier jaar moet duren. In haar advies voor het Bolognadecreet in het

Vlaams Parlement werd gestemd, waar schuwde de Raad van State hier trouwens al voor. Het schrappen van dit deel van het decreet heeft in de praktijk niet veel om handen aangezien een universitaire bachelor verondersteld wordt door een master te worden gevolgd. Toch haalt het een deel van de idee achter Bologna onderuit, namelijk de bachelor als mogelijk eindexamen.

Een volledige vernietiging kreeg Universitas dus niet voor mekaar. Een uitspraak over een tweede deel artikelen werd uitgesteld omdat deze intussen gewijzigd zijn en er reeds een ander verzoek tot vernietiging tegen loopt. Het betrof artikelen over onder andere de accreditatie (beoordeling) en programmering van opleidingen. Afhankelijk van het lopende verzoek beslist het Arbitragehof later over deze geïmplementeerde artikelen.

Alle andere eisen tot vernietiging werden verworpen, waarvan de voornaamste de associaties betrof. Volgens Universitas zijn deze organen in strijd met de vrijheid van onderwijs aangezien ze een ideologische concentratie tot gevolg hebben. Hiermee werd de K.U.Leuven geïmplementeerd die snel handelde en zowat het volledige hoger onderwijs van katholieke signatuur in haar associatie wist te verzamelen, terwijl het aanvankelijk de bedoeling was associaties regionaal te vormen. Zo heeft de K.U.Leuven over heel Vlaanderen partners, terwijl de andere universiteiten zich moesten beperken tot enkele regionale hogescholen.

(bd)

RECTOR O.

“Met *Het Laatste Nieuws*?” gilte Ik Torfs, die net te horen kreeg dat Marc De Kraamkliniek in het meest geniepige geheim een occult monsterverbond had gesloten met *de grootste gazet van 't land*. De Kraamkliniek mocht dan van de toezichtscommissie geen interviews geven, niets belette hem journalisten te overtuigen van zijn genie als nieuwe rector. “Er is alleen plaats voor mij in de Vlaamse gazetten,” briepte Torfs, die dampend van woede als Repelsteeltje rond de boom voor het Maria-Theresia College danste.

Dat is intussen een vast ritueel om zijn woede te bekoelen. Hij had het ook vorig jaar gedaan toen rector O. zijn faculteit wilde afschaffen. Maar na drie rondjes konden de korte beentjes van Torfs — die nóg kleiner is dan O. — het helse tempo niet langer aan, zodat de specialist Kerkelijk Recht ordinair achterover tegen de grond sloeg. Bewusteloos.

Marc Vandevenne kwam zeer in zijn nopjes voorbij getrippeld en liep langs het ineengestrukte lichaampje van Torfs. Als goed theoloog herinnerde hij zich even het verhaal van de barmhartige Samaritaan. Knikte toen meewarig, liet Torfs liggen waar hij lag en dacht bij zichzelf: “Tenslotte ben ik een vice-rector en geen Samaritaan.” Vandevenne haastte zich naar zijn kantoor waar ook hij een afspraak had met de schrijvende pers. De hoofdredacteur van *Ampersand*, het lijfblad van de CD&V, zat al braafjes te wachten en kuste de zegelring van Vandevenne. Na het uitwisselen van enkele vriendelijke woorden en enkele grote, bruine enveloppen was de zaak beklonken en had ook Vandevenne een deal met de media.

Bart De Fluitketel, eigenwijs als altijd, huldigde het motto: “Wat ik zelf doe, doe ik duizend keer beter dan de andere rector-kandidaat,” en dus startte De Fluitketel zijn eigen persagentschap. Naar elke prof stuurde hij een mail met de vraag of ze hem een toffe peer vonden. Wat De Fluitketel niet voorzien had, was dat de gemiddelde hoogleraar net dát tikkeltje geschifter is dan de gemiddelde internetjunkie die toegestuurde spam ook daadwerkelijk leest. En dus zat zijn mailbox binnen de kortste keren vol met reacties allerhande. Ontelbaar veel vragen werden afgevuurd op De Fluitketel die langzaam de controle

over de situatie en de roodgloeiende laptop begon te verliezen. In paniek propte hij peterselie in zijn oren tegen de constante stroom van computer-geluidjes, die hem wezen op de komst van alweer een verse mail. De barbaar in De Fluitketel won het uiteindelijk van de computertechneut en hij keilde zijn machien uit het raam, de Dijle in, met de legendarisch woorden: “Laptop iacta est.”

De enige die zonder communicatieplan overbleef, was Herman Thys. Gelukkig kwam Luk Stilstaan zijn boezemvriend ter hulp en kondigde met ronkende woorden een *battle-plan* aan “gebaseerd op de principes van mijn eigen onderzoek.” Thys fronste zijn wenkbrauwen en vroeg zich af hoe Duitse taalkunde hem kon helpen bij zijn kandidatuur. “Ik ben al in uw plaats een media-offensief begonnen,” verkondigde Stilstaan trots, “met lezersbrieven, man! Dat is mijn geheim wapen. Geniaal, hé?” Thys keek zijn kameraad met één opgetrokken wenkbrauw en één toegeknepen oog aan. “Nee, dat is niet geniaal. Iedereen gaat binnen de korste keren doorhebben dat ge mij steunt! En dan gaat ge niet anders kunnen dan dat toegeven! En dan komen uw lezersbrieven niet meer objectief over,” siste Thys, die langzaam begon in te zien hoe rampzalig Stilstaans plan kon aflopen. “En als ze niet meer objectief overkomen, zijn ze me in de pers niet tot steun, integendeel! En op de koop toe kunt ge me nadien niet meer helpen omdat ge al verbrand zijt. Hoe denkt ge dat uit te leggen op de Academische Raad? Gaat ge een brief schrijven naar de Raad waarin ge zegt dat uw zitje daar niets met uw brieven te maken heeft of zo?” bulderde een roodaangelopen Thys ziedend.

“Prima, prima!” applaudiseerde Stilstaan zelfvoldaan. “Uw speeches komen zeker al agressief genoeg over. We zullen alleen uw snor nog wat moeten bijknippen links en rechts, maar dan kunnen we over tot een blitz-aanval!”

Thys overwoog stilaan Stilstaan te ontslaan als partizaan. Kordaat wees hij hem de deur met de enige taal die de taalkundige écht begrijpt: “‘Raus, Stilstaan! ‘Raus!’”

Paul-Henri Giraud

TAXI'S DENNY

Ik buis wie ik wil

Begin december daverde de Universiteit van Antwerpen, meer bepaald de faculteit Rechten, op haar grondvesten. De Raad van State had immers geoordeeld dat Maria-Teresa Ingrosso, een studente uit de eerste licentie, onterecht gebuisd was. Ze haalde immers 57 procent met één onvoldoende, terwijl het examenreglement bepaalde dat 50 procent in zo'n geval genoeg was.

“Het soevereine oordeel van de examencommissie is geschondden,” zo klonken de boze reacties. Of anders gezegd: “De proffen buizen wie ze willen”. Het was dan ook geen verrassing dat de Antwerpse examencommissie, die na het arrest van de Raad van State opnieuw moest beslissen, Ingrosso weer buisde, zij het met iets meer motivering.

Begrijp ons niet verkeerd: we zijn het er zeker mee eens dat proffen een zekere beoordelingsmarge nodig hebben bij de delibetatie. Zij kunnen immers beter dan een of andere rechter inschatten of een student goed genoeg is om in het volgende jaar te mogen beginnen. Maar uitgerekend een rechtsfaculteit zou toch het verstand mogen hebben om haar eigen reglement niet te overtreden — dat is immers een basisbeginsel van een rechtsstaat.

Toen wij voor het eerst hoorden over Ingrosso, dachten we dat zulke problemen hopelijk tot het verleden zouden behoren eens de Raad voor Examenbetwistingen zou beginnen. Dat nieuwe orgaan zou een snelle en

efficiënte bescherming bieden en zelfs studenten voorlopig laten inschrijven in het volgende jaar. Op 1 januari begon de Raad ermee, en de eerste zaak die voorkwam was... inderdaad. Maria-Teresa Ingrosso is blijkbaar een koppige studente.

Het pas opgerichte orgaan, gemaakt om willekeurige beslissingen van examencommissies te vernietigen, stond dus voor haar eerste moeilijke beslissing: steunt ze een eerder als willekeurig bestempelde beslissing van een examencommissie of volgt ze de hoogste rechter in het land die zegt dat je studenten niet willekeurig mag behandelen?

Het werd het eerste: Ingrosso's klacht werd als ongegrond afgewezen. Over de grond van de zaak moeten we ons hier niet uitspreken — dat doet de Raad van State binnenkort wellicht opnieuw, want de strijdbare Ingrosso kondigde al aan het niet op te geven. Wat wel opvalt, is dat de Raad voor Examenbetwistingen blijkbaar niet van plan is om zich assertief op te stellen tegenover examencommissies. En dat is jammer, want uit vele reacties — ook aan de K.U. Leuven — blijkt dat veel proffen nog steeds denken dat regels ondergeschikt zijn aan hun inschattingvermogen en aan hun recht om te buizen wie ze willen.

Laurens De Koster

VRIJE TRIBUNE

Contingentering, the true story

Medica, de faculteitskring van de studenten Geneeskunde en Biomedische Wetenschappen van de K.U.Leuven, heeft met verbijstering de open brief van het VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) en het FEF (Fédération des Etudiants(e)s Francophones) in *De Standaard* van maandag 21/02/2005 gelezen. Voor de zoveelste keer trachten onze Franstalige collega's een noodzakelijke maatregel in de gezondheidszorg (met name de contingentering) op de helling te zetten.

Hun doel is daarbij helemaal niet zo nobel dan ze in de open brief laten uitschijnen. Hoewel al jaren bekend is dat de contingentering vanaf 2004 in voege zou treden, hebben zij halsstarrig geweigerd de nodige maatregelen te nemen. Nu worden zij geconfronteerd met het feit dat er ieder jaar teveel studenten geneeskunde afstuderen (tot en met 2010 zullen de Waalse universiteiten het contingent overschrijden!) en weten zij niet hoe dit op te lossen. Zij trachten dan ook via alle mogelijke wegen de contingentering af te schaffen en zijn daarbij niet beschaamd om hiervoor de democratisering van het onderwijs of het noodzakelijk maatschappelijk debat over de gezondheidszorg te misbruiken.

Wij zijn dan ook zeer ontgoocheld dat de VVS deze methodes mee onderschrijft. Misschien moet de VVS eens uit haar ivoren torentje in Brussel komen om terug voeling met haar basis (en dat is nog altijd de Vlaamse student) te krijgen. Typerend is dat in dit zeer specifieke dossier het VVS niet eens

de moeite deed om contact op te nemen met de Vlaamse faculteitskringen die de studenten geneeskunde vertegenwoordigen.

Wij willen echter van deze gelegenheid ook gebruik maken om op de grond van de zaak in te gaan.

Contingentering heeft niets met onderwijs te maken maar is één van de maatregelen om een goede gezondheidszorg uit te bouwen. Iedereen heeft daar recht op. Het is dan ook de plicht van de overheid om elke maatregel die een verbetering van de gezondheidszorg tot stand brengt te nemen. Natuurlijk zal je met de contingentering alléén de uitgaven en de kosten van de gezondheidszorg niet onder controle krijgen, maar het heeft wel enkele positieve gevolgen in de gezondheidszorg.

Ten eerste zal het er voor zorgen dat iedere arts genoeg patiënten ziet. Dit is van cruciaal belang in de geneeskunde. Alleen een arts die dagelijks voldoende ervaring opdoet/onderhoudt kan goede geneeskunde uitoefenen. De geneeskunde evolueert zo snel dat je alleen met genoeg bijscholing en toepassing van die nieuwe kennis in de praktijk de patiënt de gezondheidszorg kan bieden waar hij recht op heeft. Voor ons staat dit principe boven alles. De gezondheid van de patiënt stond al centraal in de Eed van Hippocrates. Dat sommigen dit principe willen opzij zetten om iedere Waalse student te laten beginnen aan de studie geneeskunde is voor ons onbegrijpelijk.

Ten tweede hebben genoeg studies aangetoond dat er inderdaad een verband bestaat tussen het aantal artsen en het aantal prestaties. Een overbod aan artsen leidt inderdaad tot een stijging van onterechte prestaties. De VVS en het FEF leggen deze cijfers naast zich neer en betreden hier schaamteloos het pad van het populisme. Het is de laatste maanden blijkbaar 'in' om alle schuld van de excessen in de sociale zekerheid bij de artsen/ziekenhuizen te leggen. Wij hadden gehoopt dat studentenorganisaties niet aan dit populisme zouden meedoen, wederom hebben wij ons vergist. Artsen verdienen beter.

In hun open brief hebben zij het ook moeilijk om andere cijfers juist te interpreteren. Zij verwijten de planningscommissie (de commissie die bevoegd is voor het bepalen van het contingent) gebruik te maken van verouderde studies. Wij gaan niet beweren dat het makkelijk is om een juiste planning te maken (hoe bepaal je de invloed van de vervrouwelijking, van de vergrijzing?) maar de planningscommissie doet wel haar best om deze moeilijke taak zo goed mogelijk uit te voeren. Het bewijs dat zij wel degelijk met deze evoluties rekening houden is dat zij vorig jaar het contingent nog hebben aangepast (voor Vlaanderen van 420 naar 500). De planningscommissie moet ook in de toekomst op basis van cijfers en evoluties die zij voortdurend verzamelt deze taak blijven uitoefenen. In plaats van gratis hun werk af te breken zou een studentenorganisatie beter meewerken opdat deze commissie haar werk zo goed mogelijk kan doen.

Het FEF en het VVS gaan echter helemaal uit de bocht wanneer ze opnieuw beginnen over een mogelijk tekort. Buiten in Wallonië vind je geen

enkele mens op deze wereld die op basis van de cijfers niet inziet dat er momenteel een overaanbod aan artsen is in België. Zij bewijzen hier duidelijk dat zij van heel de materie niet veel kaas hebben gegeten. Als je durft te beweren, en we citeren: “Op dit ogenblik is het aantal artsen per inwoner in bijvoorbeeld Brussel *misschien* wel toereikend” verlies je elke geloofwaardigheid. Nergens in Europa zijn er zoveel artsen per inwoner als in Brussel en toch beweren zij dat dit aantal *misschien* toereikend is. Dat is gewoon lachwekkend. Cijfers zeggen niet altijd alles maar deze cijfers zijn overduidelijk. Daar kan niemand aan twijfelen.

Wij blijven de contingentering dus steunen. Wij eisen daarbij een correcte uitvoering zowel in Vlaanderen als in Wallonië en distancieren ons dan ook van de open brief van het FEF en de VVS.

De gezondheidszorg is inderdaad van 'levensbelang' en wij moedigen ieder maatschappelijk debat hierover aan. Wij zullen er echter als Leuvense geneeskundestudenten blijven voor vechten dat in ieder debat over de gezondheidszorg de patiënt centraal staat en dat deze debatten door niemand misbruikt worden. Dat is misschien een idealistisch instelling, maar het is hetzelfde idealisme dat ons voor geneeskunde heeft doen kiezen, het is hetzelfde idealisme waarmee wij morgen voor onze patiënten zullen zorgen.

Jeroen Decoster, Preses Medica;
Roel van Giel, Vice-preses
Onderwijs Arts;
Maarten Van Nuffel, Vice-preses
Gezondheidszorg

Cultuur als aanvulling op onderwijs

De K.U.Leuven komt op maandag 28 februari naar buiten met haar Cultuurbeleidsplan. De hogere machten hebben, in persoon van het Gemeenschappelijk Bureau (het dagelijks bestuur van de K.U.Leuven), de tekst al goedgekeurd. Initiatiefnemers vice-rector Marc Vervenne en Kultuurraad-voorzitter Hamid Douibi verklaren de tekst, die in het kadertje hiernaast zijn eerste publicatie kent.

Clara Vanmuysen

Het Cultuurbeleidsplan komt neer op het volgende: cultuur fungeert binnen de universiteit als aanvulling op het onderwijs en het wetenschappelijke onderzoek aan de instelling. "Cultuur is niet bedoeld als vrijetijdsbesteding, maar de cultuurbeoefening wordt geïntegreerd in de universiteit," zegt vice-rector Marc Vervenne. "Cultuur is een aanvulling of een alternatief voor het onderwijs en het onderzoek en moet de kritische geest aanscherpen. Je moet uitgedaagd worden om te reflecteren over de verschillende aspecten van cultuur, zoals theater," aldus Vervenne.

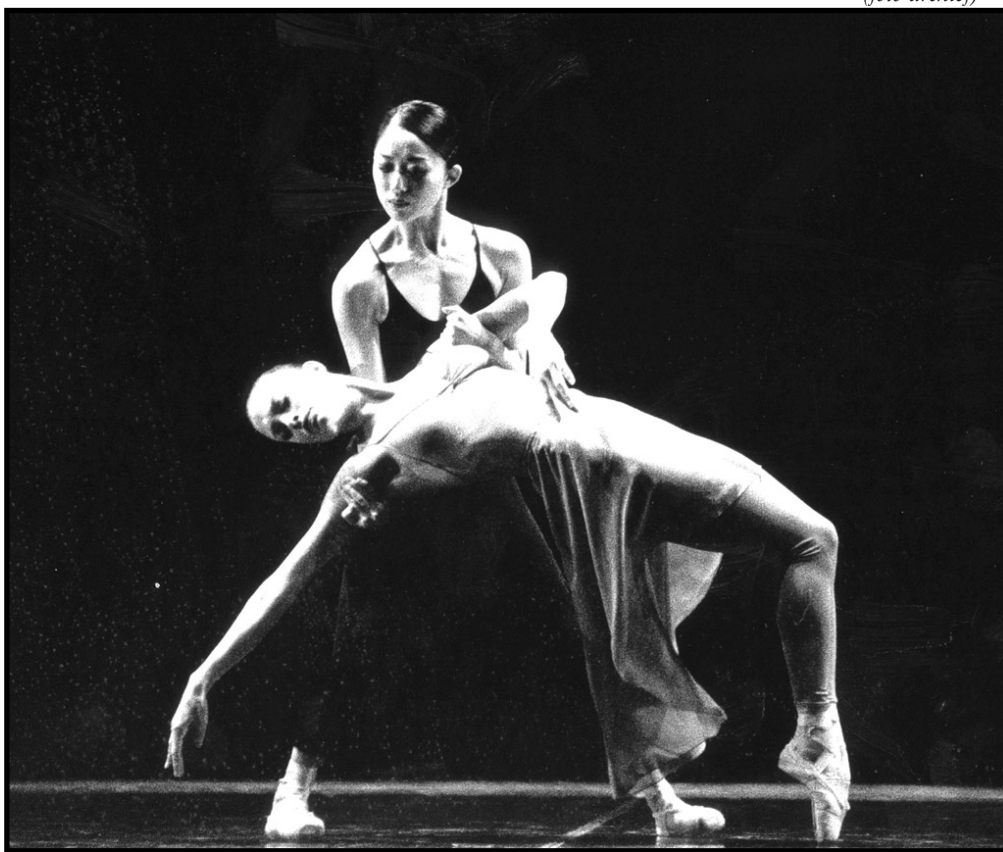
De culturele organen van de K.U.Leuven hebben de laatste tijd een grondige herstructurering gekend. Vervenne: "Er is nu een kleine Commissie Cultuur, waarin ook twee vertegenwoordigers van Kultuurraad (KURA) zetelen. Daarnaast staat de Adviesraad Cultuur, waarin ook leden van buiten de universiteit zetelen. Die raad is in feite een brede denktank."

"Voor KURA is dit de tweede grote stap in het cultuurbeleid van de K.U.Leuven. We beschouwen de oprichting van het STUK als de eerste stap. Daardoor werd het aanbod voor studenten gecreëerd, nu is

het de bedoeling dat de studenten er ook actief mee bezig zijn," zegt KURA-voorzitter Hamid Douibi. "KURA heeft zich steeds gericht naar studenten en studentenorganisaties die specifiek met cultuur bezig zijn. We voeren het beleidsplan in feite al jaren uit. Zo ondersteunen we dit jaar de concerten van *De Nieuwe Reeks* en de kringtonelen en werken we samen met Radio Scorpio," aldus Douibi.

Is het niet vreemd dat cultuur enkel als een intellectuele peiler van het studentenleven wordt gezien, iets dat het onderwijs aanvult? Is er dan volgens de universiteit geen plaats voor ontspanning in het leven van de student? "Het is logisch dat men niet een concert van Clouseau gaat ondersteunen, dat is zelfbedruipend. Het is normaal dat de subsidies bijvoorbeeld naar een festival van beeldende kunsten zoals Ithaka gaan," besluit Douibi.

(foto archief)

Cultuurbeleid 2005: Naar een kunst- en cultuurbeleid aan de K.U.Leuven

Cultuur aan de universiteit heeft zowel te maken met de academische als de persoonlijkheidsvormende opdracht van de universiteit. De universiteit doet geen uitspraken over wat cultuur is of moet zijn, maar probeert een wetenschappelijke kijk op cultuur te ontwikkelen en deze kritische houding in te schakelen in haar brede vormingsproject. Daarom heeft de universiteit bijzondere aandacht voor cultuurgoederen en cultuurpraktijken die het intellectuele en maatschappelijke engagement van alle leden van de universitaire gemeenschap centraal stellen.

De universiteit heeft een brede opdracht die verder reikt dan het wetenschappelijk onderzoek en onderwijs: zij maakt de kennis die ze genereert flexibel inzetbaar voor maatschappij en cultuur. Daarnaast heeft ze een eigen taak in het bredere culturele veld. Het culturele product van een universiteit is er een van onderzoek en onderwijs, van kritische reflectie en algemene vorming. De universiteit heeft een specifieke cultuurproductiewijze, die verschilt van die van andere cultuurproducenten.

Cultuurvorming en cultuurbeoefening nemen een centrale plaats in binnen het kritische en dynamische project van de universiteit. Zij zijn complementair aan het wetenschappelijk onderzoek en onderwijs waarmee ze in wisselwerking moeten treden. Cultuurvorming en cultuurbeoefening zijn geen vrijblijvende activiteiten, maar zijn opgenomen in het globale vormingsproces dat de universiteit voor haar studenten en onderzoekers opzet.

De universiteit zorgt in de eerste plaats voor een culturele basis in de uitvoering van haar kerntaken van onderzoek en onderwijs. Daarenboven beschouwt ze het als een noodzakelijke aanvulling om de universitaire gemeenschap en de studenten in het bijzonder te laten deelnemen aan culturele activiteiten, binnen en buiten de universiteit, actief en als toeschouwer. De universiteit neemt daartoe bijzondere initiatieven om zowel de academische gemeenschap (studenten, personeel, alumni) als een ruimer publiek buiten deze gemeenschap te laten participeren, productief en consumptief.

Zoals in onderzoek en onderwijs niets menselijks haar vreemd is, zo houdt de universiteit zich met alle aspecten en vormen van cultuur bezig: zogenaamde "hoge" en "lage", artistieke, technologische en wetenschappelijke, hedendaagse en historische. Als wetenschappelijke instelling bekijkt de universiteit cultuur wetenschappelijk (volgens de regels en methoden van het wetenschappelijke onderzoek) en doet er in die context uitspraken over.

De K.U.Leuven steunt initiatieven vanuit de universitaire gemeenschap — zélf aan cultuur en kunst doen — met omkadering, werkingsmiddelen en infrastructuur. Voorwaarde is dat deze niet-professionele zelfwerkzaamheid academisch en professioneel begeleid wordt, wat aanzet tot zelfkritische reflectie en zo ook tot kwalitatieve verdieping en versterking van de culturele competentie. Initiatieven vanuit de basis van de universitaire gemeenschap worden aangemoedigd van deze omkadering gebruik te maken.

Inzake cultuurproductie en -consumptie gaat de voorkeur uit naar die initiatieven die aanzetten tot kritische reflectie en onderzoek en bijgevolg op dat vlak experimenteel en grensverleggend kunnen genoemd worden. Een greep uit het aanbod 2005:

- Einstein 2005 - <http://fysica2005.kuleuven.be>
- Ithaka - www.kultuurraad.be
- Existenz - www.existenzmaximum.be
- Lezing Sos De Mul (Smeulende Kwesities en Artefact) - www.culturelestudies.be

Prof. Luc Verpoest, voorzitter Adviesraad Cultuur
Hamid Douibi, voorzitter KURA
Prof. Marc Vervenne, voorzitter Commissie Cultuur

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT •

Hij mag wel en ik niet

Wrevels bij een rectoriskandidaat vrijdagmorgen aan de ontbijt tafel. Tijdens de voordrachtsronde mogen zij immers geen interviews geven die verband houden met hun kandidatuur. Rector Oosterlinck gaf er vrijdag in *De Tijd* zelf één. *De Tijd* had overigens eerder al interesse getoond om de kandidaat-rectoren te interviewen, maar stootte dus op een probleem. In het interview had Oosterlinck het ook over zijn opvolging, al sprak hij zich niet uit over personen of programma's. Vooral het feit dat vaak gezegd en geschreven wordt dat Oosterlinck ook als hij rector af is als associatievoorzitter mee over de schouder van de nieuwe rector zal kijken, wou hij toch nog even nuanceren.

Toch vond minstens één van de vijf kandidaten dat het niet kan dat Oosterlinck zich hoe dan ook in een interview uitlaat over de hangende verkiezingen terwijl zij dat onder geen beding mogen zolang de voordrachtsronde loopt (nog tot 24 maart). Hallo, rector Oosterlinck?

"Ik heb er niet eens veel over gezegd, laat staat dat ik het over een kandidaat of zijn programma had. Ik ben zetelend rector, ik mag mijn beleid toch wel verdedigen zeker? Mocht ik in de fase van een herverkiezing zitten dan was het iets anders, maar nu maak ik zeker geen misbruik van mijn functie. Ik stel overigens vast dat één van de kandidaten nog frequent op tv komt, maar het daar niet over de verkiezingen of zijn programma heeft, wat dus kan. Trouwens, misschien vinden bepaalde kandidaten het gewoon jammer dat ik geen schoonmoeder zal zijn..." Dat maakt het hen immers lastiger om zich te profileren als 'anders dan

Oosterlinck'. De rector laat verder nog weten dat hij persoonlijk "een zeer goeie schoonmoeder had".

Himpens haalt het

De faculteit Geneeskunde heeft een nieuwe decaan, al treedt hij dan pas echt in functie in augustus. Favoriet Bernard Himpens had wel drie stemrondes nodig om voldoende afstand te nemen van zijn tegenkandidaat Jan Eggermont. In de twee eerste rondes haalde Himpens wel steeds de meeste stemmen, maar nooit de helft plus één van het aantal stemgerechtigden, al scheelde het erg weinig. Om een vierde, schriftelijke stemronde te vermijden, liet Eggermont tussen de tweede en de derde ronde verstaan dat het voor hem duidelijk was.

VVS opgeschort

Dan gaat LOKO terug naar VVS en dan wil len de andere leden weer niet mee. De algemene vergadering die normaalgezien vorige donderdag doorging, werd namelijk gecancelled doordat er te veel aangesloten studentenraden afbelden. Om geldig te vergaderen, moesten tien raden aanwezig zijn terwijl er maar vijf waren. Binnen twee weken wordt een nieuwe poging ondernomen.

Bang afwachten (I)

Krijgen in navolging van de rode Alma² in de toekomst ook de andere Almavestigingen een *flashy* tintje aangemeten? Zoiets kwam de redactie alvast ter ore. Het zou echter niet gaan om zomaar een lijke nieuwe verf. Na de *verroding* van Alma² werd nu namelijk voorgesteld het kleurenpalet volop te benutten en voor de volgende Alma die onder handen wordt genomen roze te

gebruiken als basiskleur. Bang afwachten.

Meer Erasmussen gespot

Vorig jaar steeg het aantal studenten dat op Erasmus trok met 9,4 procent tot 135.000. Vooral Spanje, Frankrijk en Duitsland scoorden goed. Vlaanderen stuurde 2.675 zonen en dochters uit, maar ontving er anderzijds 4.400 voor in de plaats.

Bang afwachten (2)

Het kan verkeren als Leuven's eredoctor. Na het overlijden van Harald Szeemann moeten we ook deze week in Kort een bericht besteden aan Leuven's eredoctores. Jean-Pierre Hansen, topman van Electrabel en sinds november de trotse eigenaar van een facultair eredoctoraat, werd vorige week immers in verdenking gesteld. Vorig jaar werd bij Electrabel een computerkraak gepleegd waarbij ook in de pc van een kaderlid werd ingebroken. Volgens Hansen allemaal het gevolg van de opdracht om de beveiliging van het informaticanetwerk van Electrabel te testen en dus helemaal geen kwaad opzet. Toch werd hij nu dus in verdenking gesteld. Ook hij wacht bang af.

We moeten al het kommer en kwel uit eredoctorhoek toch enigszins relativeren. Zo werd een andere eredoctor en topman, Gerard Kleisterlee van Philips, een hogere bonus vooropgesteld indien hij dit jaar de doelstellingen overtreft. In plaats van zestig krijgt Kleisterlee dan tachtig procent van zijn basisloon van 1,02 miljoen euro dat wel net als vorig jaar werd bevroren. Het is nu enkel nog bang afwachten of de aandeelhouders hun fiat geven.

(bd)

“Het lullen was beter dan het niet-lullen”

Het VRG organiseert en jullie spreken, daar komt het welsprekendheidstornooi in grote lijnen op neer. In enkele minuten krijgen studenten de kans om te tonen dat het verkavelingsvlaams nog niet overal is doorgedrongen.

Hanne Vermeiren

Het welsprekendheidstornooi staat aangekondigd om te beginnen om acht uur, maar tot half negen komt het publiek maar mondjesmaat binnen. Misschien moet het VRG hun keuze van de aula even herzien. Zelfs als iedereen na de pauze voor de middenscheiding gaat zitten, blijven er in het voorste deel van de Pieter de Somer- aula lege gaten.

Sprookje

De gezelligheid zit er dan ook niet meteen in, maar daar brengt presentator Jan Hautekiet snel verandering in. Hij bezigt een vlekkeloze taal, wat had je anders verwacht op een welsprekendheidstornooi, en zal daarmee zowat de enige blijven die avond. Van hem wordt verwacht dat hij het reglement uitlegt, maar, zo zegt hij: “ik heb geen weet van een reglement. Ik dacht dat dit een corrupte wedstrijd was.” We krijgen wel een verloop van de avond: de vijf kandidaten brengen ons eerst gedurende ongeveer vijf minuten hun voorbereide spreekoefening. Na de pauze volgt dan een improvisatieronde van twee keer twee minuten: één keer rond een thema, één keer rond de combinatie van persoon, plaats en tijd.

Dan stelt Hautekiet de jury voor, voorgezeten door de decaan van de faculteit Rechten, professor Frans Vanistendael. Nog gezeten aan de jury-tafel: Robin Ibens, kandidaat uit Expeditie Robinson en psycholoog, Luc Van der Kelen van Het Laatste Nieuws, Yves Desmet van De Morgen en tot slot Rik Torfs, omschreven door Hautekiet als “uw toekomstig rector en mediafiguur tegen wil en dank.”

Dan gaan de lichten uit en is het tijd voor de eerste kandidaat. Karen Salden speelt, als rechten-studente, een thuismatch. Haar voorbereide toespraak heeft als onderwerp ‘+1’. Arme Karen heeft de eerste trouwerij in de vriendenkring en van haar wordt een *date* verwacht. De oplossing blijkt, na een omwegje langs ‘sex and the city’ heel simpel: die andere single-vriendin meenemen. Het meisje krijgt er een lauwwaardig applaus voor en de jury is evenmin laaiend enthousiast. Natuurlijk is het moedig dat ze als eerste durft te beginnen, maar, zo merkt Robin Ibens op, ze begint haar spreekbeurt met ‘euhm...’ en hijgt voor de rest heel veel in de microfoon. Wij delen zijn mening dat ze te veel een sprookje voorlas en dat het spontane ontbrak.

Snelheidsovertredingen

De tweede spreekster woont in Brugge, maar studeert in Gent en heeft van ginds een heuse fanclub meegebracht. Romanie Dendooven spreekt over ‘wees kwistig’, doelend op de taal, en hiermee gaat ze haar grote voorbeeld Herman De Croo achterna, meester in de eufemismen. Haar voordracht lijkt spontaan en ze brengt hem zeer zelfzeker. Ook stilistisch is de tekst sterk, al is de mening van de jury dat haar overdaad schaadde. Het grootste probleem van Romanie was vooral dat ze riep in de microfoon. Vanistendael waarschuwt haar ook voor snelheidsovertredingen, maar aan die techniek kan gerust nog gesleuteld worden voor de improvisatieronde.

Bert Van der Auwera is de derde spreker. Hij begint in deze ronde al te improviseren en past zijn begin aan aan de vorige

spreker. Zijn thema ‘passer, winkelhaak en thee op het Vaticaan’, staat gelukkig in het programmaboekje vermeld, anders wisten we helemaal niet waarover het ging. Hij verliest ons al snel en ook het geroezemoes in de zaal neemt toe. Zelf praat hij rustig,

“Ik heb geen weet van een reglement. Ik dacht dat dit een corrupte wedstrijd was”

alsof hij het gewoon is, maar zijn taal is daarom nog niet proper. We vragen ons af of iemand deze VUB-student wel goed heeft ingelicht over het doel van dit tornooi. Van der Kelen heeft gelukkig wel kunnen volgen, maar hij is dan ook een logebroeder. Hij voorspelt Bert dan ook een voorspoedige toekomst in de loge: “Er is veel gezegd, maar eigenlijk wist je niet waarover het ging”. Desmet, die zich als ‘niet praktiserend vrijzinnig’ omschrijft, geeft toe er niets van begrepen te hebben.

Dan is het Olivier van Damme, van het VRG. Hij begint meteen sterk en vertelt een verhaaltje over Patrick ‘Onderhemmeke’ Janssens en de Heras-hekken rond de werken in Antwerpen die erg veel weg hebben van het ijzeren gordijn. De jury is enthousiast over deze spreker, en vindt hem spits, eigenzinnig en sterk.

Tot slot nog Alexander De Vos, hogeschoolstudent uit Blankenberge. Hij meent aan zijn vierenvestigste reïncarnatie toe te zijn, maar het is zijn laatste vorig leven waarover hij ons onderhoudt. Het begint als een wat vreemd verhaaltje over een kamerplant in de Patatoef, verzorgd door cafébazin Germaine, maar na een tijdje blijkt een student kerkelijk recht uit ‘82 met de naam Rikske erin voor te komen. In de bespreking laat Rik Torfs dé kans om te reageren liggen. Andere juryleden wijzen Alexander er wel op dat zoals schrijven schrappen is, spreken misschien ook wel zwijgen is. Van der Kelen geeft hem echter het compliment van de avond door hem resoluut een talent te noemen.

Koningshuis

Na dit gedeelte is er een pauze, daarna volgt de improvisatieronde. Maar eerst krijgen we een blik op de voorlopige tussen-

stand. Decaan Vanistendael geeft een ranking mee, geen punten. “Voor uw punten kan je naar de ombudsman na de deliberatie,” grapt hij. Beroepsmissvorming. De voorlopige volgorde ziet er als volgt uit: Bert onderaan, voorafgegaan door Karen. De topdrie klinkt: Romanie (3), Alexander (2) en Olivier (1). Er wordt nog wel aan toegevoegd dat dit het resultaat is van tijdens de pauze en dat nog niets vastligt.

In de improvisatieronde krijgen de kandidaten telkens vier minuten voorbereidingstijd om twee minuten te praten over een opgelegd thema. Dan moeten ze nog eens *hic en nunc* drie kaartjes: een plaats, een tijd en een persoon, trekken en hierover twee minuten lullen. De volgorde is weer dezelfde: Karen bijt de improvisatiespits af. Zij moet het hebben over het koningshuis. Ze vertrekt erg sterk en grijpt zelfs terug de toespraken uit de vorige ronde. Maar zelfs dat klinkt onnatuurlijk en alsof het afgelezen wordt. Ze krijgt de lachers niet op haar hand. De persoon maal plaats maal tijdronde is voor haar de finale doodsteek. Eventjes weet ze nog gemuteerde Plons de Kikkers in Tsjernobyl te plaats, maar na één minuut is haar inspiratie op. Ze blijft volhouden, maar de laatste dertig seconden vult ze met geratel over hoe gênant het is als je niet meer weet wat je moet zeggen. Ze is blij als haar tijd er op zit en ze weer kan verdwijnen in de anonieme massa van het publiek.

Apocalyps

Romanie krijgt dan de kans om haar verkeerd microfoongebruik uit de eerste ronde recht te zetten. Haar thema is het algemeen rookverbod. Ze praat rustiger nu, met een mooie, diepe stem. Gelukkig beseft ze dat ze haar tijd mag nemen en ze weet ook humor in haar improvisatie te leggen.

lijk bij en ook hij bedient zich van de laatste seconden om vooral te zeveren.

Olivier, voorlopig op de eerste plaats, krijgt naar eigen zeggen ‘het vliegend schijt’ van mensen die Vlaanderen verkiezen boven België. Zijn toespraak blijft coherent en grappig. In zijn laatste improvisatie heeft hij het over hoe hij als kind enkel naar het Koekiemonster mocht kijken, die voor hem een soort van ruiter van de Apocalyps was (daar hebben we de tijd en de persoon).

Alexander, West-Vlaming in een welsprekendheidstornooi, krijgt als opgelegd thema een woord met vier a’s, een c en een h. Hij mag het hebben over het nachtlawaai. Hij kiest ervoor om uit zijn eigen ervaringen te vertellen, praat langzaam en neemt zijn tijd. Als snel krijgt hij het publiek aan het lachen als hij toegeeft een fan van de nacht te zijn. Ook hij kan de tijd die de lachers nodig hebben, rustig afwachten en houdt zo minder tijd over om te improviseren. Het laatste deel dan van de avond is zijn plaats, tijd en persoon-rondje. Hij grijpt terug naar zijn reïncarnaties uit zijn voorbereide toespraak en ontmoet een overgrootouder van Johan Musseeuw in de Bermuda-driehoek. Of zo iets.

Mager

Voor de jury zich terugtrekt in conclaaf geven ze nog een beeld over het tweede deel. Iedereen geeft toe dat ze genoten hebben van de tweede ronde, Vanistendael verwoordt het als volgt: “Het lullen was beter dan het niet-lullen”. Dan krijgt het publiek de kans om te stemmen en tijdens het optreden van Jinx bundelen ook de jury-leden hun stemmen. Dan is er nog maar één ding te doen die avond en dat is de winnaar bekend maken. Voor het publiek, van drie naar één: Olivier, Romanie en Alexander. De jury kiest dezelfde leden in de

“Rookverbod, is dat dan ook wierookverbod?” Ze krijgt de lachers op haar hand.

De plaats die ze trekt is de haven van Zeebrugge. Ze schetst meteen een donkere, koude nacht op deze onzure plek, waar behaarde mannen toekomen en op zoek zijn naar seks, drugs & rock ‘n roll, iets wat het altijd goed doet. Twee minuten zijn sneller gevuld als je er een lachpauze inlast. Ze krijgt zelfs de jury mee, dat belooft voor de eindstand.

Bert heeft zich bezonnen en zijn onderwerp ‘drankgebruik bij jongeren’ is veel toegankelijker. Hij weet bij momenten grappig te zijn, al buldert het publiek niet. De persoon die hij getrokken heeft is Alain Vandam. De plaats en de tijd trekt hij er echter onnatuur-

topdrie, maar in een andere volgorde: Olivier op drie en Alexander op twee. Romanie Dendooven uit Brugge (zie foto), wint het welsprekendheidstornooi.

Vanderkelen besluit het welsprekendheidstornooi door te zeggen dat hij geen Demosthenes, wel een kleine Cicero is tegengekomen. Het VRG wordt uitbundig gefeliciteerd met de organisatie, al moet toegegeven worden dat niet alleen de opkomst redelijk mager was, maar dat ook de kwaliteit van het welsprekendheidstornooi betere tijden heeft gekend. We kijken reikhalzend uit naar volgend jaar, misschien in een aula die zich beter leent tot een beperkt publiek.

(foto’s Pieter Baert)

Steken op het scherp van de snee

“Met vechten is nog nooit iets opgelost,” zo liet onze studiereprefect ons eens honderd keer schrijven. Zou kunnen, maar als er wapens mee gemoeid zijn, blijft het opwindend en plezierig. De mensen van het schermteam zijn echter geen agressieve baasjes. Humor hebben ze wel, vooral van het droge en sarcastische type. En garde, kruis de degens en vergeet de gids niet!

Herman Loos

Zoals ieder kind hebben wij ons vroeger wel eens Robin Hood gewaand en gingen wij dan met zelfgemaakt zwaard tekeer tegen de boze sheriff van Nottingham, waarachtig verpersoonlijkt in onze oudere broer. Met bewegingen en woordenschat die we geduldig uit de Cyrano de Bergerac-film plukten, dwongen wij hem meermaals gewelddadig op de knieën, waarna we van moeder geen pannenkoeken mochten meeten. Rechtvaardigheid heeft nooit bestaan.

Trefplaatsen

Vandaag willen we het echte sabelwerk zien van de betere schermer. Een jongeman komt voor de eerste keer kijken. “Ik heb op de autostrade leren schermen toen ik klein was. *Allé*, onderweg naar Frankrijk was er een park waar je onder andere kon schermen en daar heb ik het lang geleden eens gedaan.” Dat is echter onvoldoende voor trainer en schermmeester Marcel Minnen. Eerst traint de ploeg, het volgende uur is voor de beginners. Trainen doet de ploeg voor de universitaire kampioenschappen die zaterdag op het programma staan.

Na een korte opwarming worden de witte scherpakjes aangedaan en dat blijkt geen sinecure. Schermster Anneke laat zich door trainer Yves een plastic borstenbeschermer voorbinden. Niet geheel onlogisch, er wordt vandaag immers met floret gevochten. Dat is een wapen waarbij enkel gescoord wordt door op de romp te steken. Bij de sabel en het zwaard, de andere twee wapens, zijn ook andere bewegingen en trefplaatsen toegestaan, zo laten wij ons vertellen. De outfit wordt vervolledigd met broek, vest en een soort imkermasker dat het gezicht beschermt.

Terwijl de dames zich nog omkleden, vliegen twee paar heren reeds gewapend op elkaar in. Het gaat er spectaculair, snel en keihard aan toe. Omdat de training in de spiegelzaal

plaatsvindt, is het effect voor de toeschouwer grandioos. In hun smalle vechtbau slaan de kempanten elkaar om beurt naar achter in een stormende aanval. Wanneer ze op elkaar insteken, is het kijken naar de elektronische sensoren die aangeven wie het punt scoort. Dit is trainen op het scherp van de snee.

“Thuis vechten we onze ruzies niet met het zwaard uit”

Ook verbaal worden voortdurend steken uitgedeeld, niet in het minst door de twee trainers. Een te groot trainingsvest van onze universiteit, een broek die niet meer dicht wil of een probleem met voornoemde borstenbeschermer: werkelijk alle akkefietjes kunnen op een welgemikte sneer rekenen. Dat deze verbale stoten niet uitmonden in een bloedstollend duel op leven en dood zal wel met zelfdiscipline te maken hebben. Stiekem vinden we dat toch een beetje jammer.

Familieduel

Twee dames die al tien minuten op elkaar inslaan, blijken na afname van het masker behoorlijk veel op elkaar te lijken. “Ja, wij zijn zussen. En nee, thuis vechten we onze ruzies niet met het zwaard uit,” lacht Marjolein. Ze zien allebei rood van inspanning. “Dat pak is echt wel zwaar,” zucht Suzanne. “Het is echt een explosieve en dus zeer vermoeiende sport. Evenwicht, reflexen en snelheid zijn allemaal even belangrijk.” Wie van de twee het beste is, willen wij weten. Twee vingers gaan lachend de lucht in. Daar gaat zaterdag nog een leuk familieduel van komen.

Wij willen ons wel eens afvragen hoe deze frêle jongedames bij het schermen terecht komen. “Gewoon omdat het speciaal is,” krijgen we als standaardantwoord. En wat is er dan wel zo speciaal aan? “Ja, er zijn gewoon weinig mensen die het doen.” Op die manier. Het is wel toeval dat er vandaag zoveel meisjes zijn, vooral bij de groep beginners die binnensijpelt. Schermen is zeker geen typische meisjessport. Buiten de training is er overigens niet zoveel contact. “Het is niet echt een *ploeg-ploeg*. Iedereen is toch een beetje met zijn eigen ding bezig.”

Wanneer de training er opzit, hebben deze mensen hooguit een kwartier staan schermen. De voorbereiding, materiaal klaarzetten en omkleden, duurt dus langer dan het uiteindelijke gevecht. De beginners maken zich stilaan klaar om te oefenen, maar daar wachten wij niet op. Ze zijn immers zo talrijk dat ze waarschijnlijk niet snel naar de wapens kunnen grijpen.

We willen toch nog even vragen hoe de kansen liggen voor zaterdag. “Dat kan je echt niet inschatten, het hangt ervan af wie er opdaagt. Er zijn weinig wedstrijden, je hebt dus geen echt klaar beeld,” blijven de zusjes voorzichtig. Trainer Yves Van Seters is er gerust in. “Onze kansen op winst? Laat ons zeggen 95 procent.” Meent hij dat nu? “Ja, traditioneel zijn we altijd in de meerderheid. We schermen eigenlijk een beetje tegen onszelf.”

(foto Kobe Van Itterbeek)

POLITIEK DEBAT CHRISTEN DEMOCRATISCHE STUDENTEN

Arm schaap en dom kalf

De grootheid van de Max Weber Aula, waar het debat plaatsvond, werd benadrukt door al het volk dat er niet was. Amper de eerste drie rijen stoelen waren gevuld. De rest van de studenten was hoogstwaarschijnlijk naar het welsprekendheidstoernooi afgezakt. En alsof de duivel ermee gemoeid was, bleken de politici in een even kleffe stemming als het weer.

Bram Delen

Nochtans hadden de Christen Democratische Studenten (CDS) veelbelovende gasten uitgenodigd: Gerolf Annemans (VB), Erik Van Rompuy (CD&V), Stef Goris (VLD) en Bruno Tobback (sp.a). Ook Bart Dobbelaere (De Standaard) als moderator klonk aanvankelijk niet onaardig, maar hij stelde teleur. De start die Dobbelaere nam, was even duizelingwekkend als die van Zeno's schilpad: Brussel-Halle-Vilvoorde. Het publiek had er al meteen geen zin meer in. “Moet je redacteur Wetstraat bij De Standaard zijn om zo'n uitgemolken debat te heropenen?” stond ook te lezen in de ogen van de debaters. Quasi synchroon zakten de politici onderuit in hun stoel en zetten hun automatische piloot aan. Annemans en Van Rompuy haalden hun standaardargumenten uit de kast en pleitten voor de splitsing. Ze verweten de paarse partijen — oh, verrassing — hun regeringszittjes boven het algemeen belang

te plaatsen. Tobback en Goris counterden en vonden dat het dossier met de nodige gematigdheid moest aangepakt worden: “Per slot van rekening kan er toch niets gebeuren als de Franstaligen niet meewilligen.” Van Rompuy vuurde kort maar krachtig terug en sloot fijntjes af met: “Maar enfin, ik denk dat iedereen de argumenten ondertussen wel kent.”

Mediageniek

Dobbelaere, die zijn voorbereiding tot een strikt minimum had beperkt, opperde een tweede thema: het absentisme in de parlementen en de uitspraken van Geert Bourgeois (NV-A) over politici in amusementsprogramma's. Van een kapot besproken thema gesproken. De politici gaven er nu helemaal de brui aan en schakelden zelfs hun automatische piloot uit. Willekeurige stellingen werden gelanceerd, terwijl je toch iets meer mag verwachten van een politiek debat dan het herkauwen van al verteerde topics. Zeker in de veronderstelling dat het publiek dat de moeite doet om naar debatten te komen, de actualiteit op de voet volgt. Tobback beet de spijt dan maar af en stelde “dat tegenwoordig toch elke politicus in De Laatste Show zit”. Daarop begon Annemans op zijn stoel op en neer te wippen en riep geamuseerd: “Mij hebt ge daar nog nooit gezien, hoor! Wij zijn waarschijnlijk niet mediageniek genoeg!”

Tobback ging onverstaanbaar verder en beweerde dat de uitspraken van Bourgeois niet correct waren: “Waar ge vroeger via de

vakbond de partij inrolde, omdat ge een grote zaal kon bespelen met een goeie, ouderwetse speech, moet ge nu de camera kunnen verleiden.” Stef Goris betwistte dat de komst van de televisie zoveel veranderd had. De camera mocht vroeger niet zomaar overal het parlement binnen, terwijl ze nu — tot de commissies toe — alomtegenwoordig is. Als gevolg daarvan zijn er vaak lege zalen op televisie te zien. “Dat wil niet zeggen dat er niet gewerkt wordt,” verdedigde Goris zijn collega's, “maar het wordt wel vaak zo geïnterpreteerd en gepercipieerd.” Van Rompuy gaf Goris gelijk: “De parlementairen van vandaag zijn, wat men ook moge beweren, nog altijd van dezelfde kwaliteit als twintig jaar geleden.”

Cijfertjes

Als laatste topic werd de eindeloopbaanproblematiek aangesneden door de moderator, die zelf klaar leek voor het einde van zijn loopbaan. Als minister van Pensioenen stelde Tobback de studenten in de zaal meteen gerust: ze zouden niet langer dan hun 65e moeten werken, maar op brugpensioen gaan, zit er niet meer in. “Het gaat erom dat mensen die studeren tot hun 25e en leven tot hun 80e niet op hun 55e met pensioen kunnen. Dat is onbetaalbaar.” Van Rompuy, die van de vier het verst onderuit gezakt zat maar het scherpst uit de hoek kwam, verweet de paarse partijen de bevolking zand in de ogen te strooien. Er werd volgens hem te weinig gedaan om het aandeel van de technologie in het BBP te

vergroten. Hij zag ook niet in waarom Tobback zo nodig de pensioenen wilde verhogen als er nu al geld tekort was. Van Rompuy bleef een tijdje in draf en besloot met: “Ik ben een econoom, hé. En die houden van cijfertjes. En als ik naar de cijfertjes kijk, zie ik niet veel goeds.” Tobback verdedigde zich door te stellen dat de pensioenen welvaartsvast moeten gehouden worden en dat de pensioensverhoging enkel voor de laagste klasse geldt. “Veel caritasorganisaties hebben hetzelfde doel voor ogen, mijnheer Van Rompuy. Doorgaans van zijn die initiatieven ook van christelijke strekking,” grijnsde Tobback terug. Opvallend was dat Gerolf Annemans bij dit thema niet verder raakte dan het wat domme: “De regering doet niets.”

Dagje

Om de tijd rond te krijgen, stelde Dobbelaere nog wat luchtige vraagjes. Er werd wat gelachen met Els van Weert (Spirit) en uiteindelijk was iedereen het erover eens dat dat arm schaap eigenlijk maar een dom kalf was. Zelfs Stef Goris en Bruno Tobback konden hun lach niet bedwingen en stribbelden tegen met een flauw “Maar ja, ze heeft haar bevoegdheden niet mee, hé” waarop iedereen zich afvroeg wat haar bevoegdheden nu ook weer precies waren. Wel ja. Van Weert had haar bevoegdheden niet mee en Dobbelaere had zijn dagje niet.

De fakbar (2); De Capsule

DOE ONS ER MAAR ÉÉN MET BANANENSMAAK

“Wij zijn de kleinste kring met een éigen fakbar”

“Overall waar men gaat langs Leuvense wegen, komt men wel een fakbar tegen”, zegt naar het schijnt een oude volksspreuk. In het tweede deel van de Vetoreeks *De fakbar* ligt de Capsule, de fak van de apothekers in spe, op onze spreekwoordelijke weg. En het is ook een beetje de fakbar van de fakbarloze pedagogen, zoals we aan den lijve konden ondervinden.

Ralf Eicker & Katrien Goossens

Op een koude woensdagavond en lichtjes bedolven onder de poedersneeuw begaven uw dienaars zich richting Parkstraat om zich onder te dompelen in het midweekcarnavalsfeestje dat zou plaatsvinden in de Capsule. De Capsule, gelegen naast de Bierkar aan het kruispunt met de Naamsestraat, lag er echter nog een beetje verlaten bij toen we arriveerden. Alleen een paar mannelijke *habitués* (waar zijn nu die beruchte Farma-meiden?) hingen aan de toog, terwijl de Champions-Leaguewedstrijd tussen FC Barcelona en FC Chelsea zich op het televisiescherm voltrok. Na een tijdje kwamen er dan toch wat vrouwen binnenwaaien, waaronder Leen, met wie we een afspraak hadden. Zij is, samen met Tom, de interimfakcoördinator. De originele fakcoördinatoren zijn namelijk in het buitenland, op Erasmus in Firenze en op stage in West-Vlaanderen.

We interviewen Leen, Tom, vice-preses Sofie, cultuurpreses Geertrui en Stijn, de fakcoördinator van pedagogiek, in een zaaltje boven dat als opslagruimte fungeert. Zonder verwarming en dus ijskoud, maar dat kan de carnavalpret niet drukken. De muziek galmt tot boven en we vragen hen of het er altijd zo aan toe gaat. Stijn: “Woensdagavond is pedagogiek-avond. Dat is nog maar sinds dit academiejaar. Vorig jaar zat pedagogiek nog in café l’Affaire, ook in de Parkstraat. Maar dat was niet onze eigen fakbar en er waren ook geen fakbarprijzen. We zijn dan gaan aankloppen bij een aantal fakbars en zo zijn we hier terechtgekomen.” “Woensdagavond was één van onze zwakkere avonden en we hebben dan beslist om de woensdagavond voor pedagogiek te reserveren,” vult Leen aan. “De samenwerking verloopt vlot en die regeling is voor ons beide voordelig. De winst is voor ons, maar pedagogiek krijgt in ruil een paar vaten gratis. Ze krijgen ook een aantal dagen extra om hier bijvoorbeeld een cantus te organiseren. Op die manier krijgt de Capsule een nieuwe injectie van pedagogiekklanten en hebben de pedagogen hun eigen stekje gevonden.”

Slaapkamer

Na dit academiejaar verhuist de Faculteit Farmacie naar Gasthuisberg en dan zal de fakbar waarschijnlijk mee verhuizen. “Maar dat zijn zorgen voor een later presidium,” zeggen Leen en Geertrui in koor. De fakbar is nog niet zo lang op de huidige locatie. Vier jaar geleden moesten ze hun toenmalige bouwvallige fakbar verlaten en sindsdien huren ze het gebouw waar ze nu zitten van InBev. “Dat is wel nadelig, want ook tijdens de

Wanneer we naar beneden terugkeren, is het feestje op gang gekomen. We krijgen een pintje van het huis en geven onze ogen en oren de kost. Dat pedagogiek vanavond carnaval viert, zullen we geweten hebben. Waar we ook

kijken, zijn verklede mensen te zien. Het grote aantal bunnies laat ons even in de waan dat de *Night at the Playboy Mansion* vanavond in de Capsule plaatsvindt. Ook een persoon in boerka, een verpleegster, een clown en enkele vlinders fladderen lustig rond op nummers als ‘Zeil je voor het eerst’, ‘de vogeltjesdans’ en andere carnavaltoppers. Jimmy B en Sam Gooris worden vanavond uitzonderlijk niet uitgejouwd, maar met open armen ontvangen.

Over de ramen van de Capsule mag gezegd worden dat ze van klasse getuigen. Het logo van Farma staat erin verwerkt. De Capsule is rechthoekig en is groot genoeg om een kleine honderd feestenden in te herbergen. Tegen de rode muren staan houten banken die onze aandacht trekken. Al snel krijgen we te horen dat ze vooral dienst doen als podia. Zo vertelt Sofie dat ze er zelf al eens had opgestaan met de microfoon in de hand.

Wanneer het tijd is voor een volgende consumptie, begeven we ons naar de toog die achteraan rechts staat. Het is opvallend dat wijn, net als een pintje, ook maar één euro kost. Ook Kriek (1,30 euro) en Duvel (1,60 euro) zijn hier goedkoper dan in een aantal andere fakbars. Op zondag zijn er cocktails en jenever aan één euro te verkrijgen. Elke dag, tussen

weekends en examen- en vakantieperiodes moeten we huur betalen,” verklaart Tom. “Hoewel we uit onze vorige fak weg moesten, omdat het gebouw bouwvallig was, is het nog steeds niet gesloopt en kun je er uit nostalgie nog eens voorbijfietsen.”

Het café doet ook dienst voor cantussen, maar voor een grotere cantus trekt de Farmabende naar de Waaiberg. Is dat misschien omdat de burens anders klagen? “Dat gebeurt nu ook,” vertelt Leen. “Aan de ene kant grenzen we aan de Bierkar. Met de mensen van dat café hebben we een goed contact. Na hun uren komen ze vaak bij ons een pintje drinken. Wanneer wij iets nodig hebben, kunnen we altijd bij hen terecht. We gaan er ook geregeld een lekkere spaghetti eten.” “De burens aan de andere kant klagen af en toe wel eens. Hun slaapkamer grenst dan ook rechtstreeks aan ons,” legt Tom uit. “Wie plaatst er nu ook zijn slaapkamer tegen een fakbar?” grapt Stijn. Daarom hangt er dus een briefje dat aanmaant tot stilte aan de deur naar de toiletten.

In tegenstelling tot de meeste andere fakbars is de Capsule overdag gesloten. De verklaring daarvoor is eenvoudig: de presidiumleden die ook de vaste tappers zijn, zitten meestal in de tweede licentie, het jaar met de stages. Daardoor kunnen ze overdag niet tappen. Die stage valt nog niet zo lang in de tweede licentie. Ondanks die verandering blijft het presidium echter gewoontegetrouw bezet door tweede-lic’ers. “Het zou beter zijn, mochten mensen uit de tweede kandidatuur zich kandidaat stellen, want zij hebben het jaar erna geen stage,” vertelt Geertrui. “Op die manier zou de kleine, maar gezellige bar optimaal benut kunnen worden.”

Roddelrichting

Farma staat bekend om zijn vele vrouwelijke studenten. Toch zijn er niet meer meisjes dan jongens in het café. Dat kan daaraan liggen dat de meisjes van farmacie graag gezien zijn en zo een mannelijk publiek lokken. “Vooral burgies komen hier wel vaker over de vloer. Maar dat kan ook zijn omdat onze Duvel maar 1,60 euro kost,” aldus Tom. Jaarlijks is er een proffentap waar steeds dezelfde drie of vier proffen

komen helpen. Op het jaarlijkse kerstfeestje en op de jaarlijkse barbecue zijn de proffen wel talrijker aanwezig. Naast deze jaarlijkse evenementen zijn er wekelijks verkleedfeestjes waar veel studenten naartoe trekken en waarvoor iedereen enthousiast de verkleedkoffer induikt. “Wij zijn ook de kleinste kring met een éigen fakbar”, klinkt het trots.

Wat opvalt in de Capsule, is de *roddelbox* achter de toog.

“De uitdaging is om zo lang mogelijk te blijven zitten zonder over te geven”

Die wordt blijkbaar gretig gebruikt om allerlei roddels en nieuwtjes in te deponeren. Die worden ongcensureerd om de drie à vier weken gepubliceerd op de achterpagina van Farma’s kringblad F-magazine. “Die roddels lezen we dan ook altijd als eerste,” verklapt Sofie. “Sommige tappers kunnen zich moeilijk bedwingen en lezen stiekem de roddels al eens op voorhand. We worden niet voor niets wel eens de *roddelrichting* genoemd”, lacht ze.

Bierkoning

Waar we ook nieuwsgierig naar zijn, zijn de straffe verhalen. Zo komen we te weten dat er ‘s morgens om halfzeven bij het opruimen eens iemand slapend op het toilet teruggevonden werd. “Was dat niet na de verkiezing van de bierkoning en -koningin?” vraagt Tom zich hardop af. Die verkiezingsavond is een jaarlijks evenement waarbij de kandidaten door middel van een lint op krukken aan elkaar gebonden worden en ze zo veel mogelijk pintjes moeten drinken. “De uitdaging is om zo lang mogelijk te blijven zitten zonder over te geven. Als ze naar het toilet gaan, moet een controleur mee om te kijken of ze daar toch niet stiekem overgeven”, vertelt Tom. Maar er zijn ook onschuldigere feestjes zoals *Jungle Fever*, de *Vlaamschen Schlageravond* en *Soiree Prostituee*. “Dat laatste evenement is misschien het leukste van het jaar. Iedereen is als hoer of als pooier verkleed. Mooi is ook dat iedereen de laatste keer in zijn rol bleef,” herinnert Tom zich.

De presidiumleden gaan niet zo vaak naar andere fakbars, want ze steken bijna al hun vrije tijd in het runnen van hun eigen Capsule. Vroeger werd er éénmaal per jaar een faktocht gehouden. Maar of die dit jaar nog doorgaat, is een vraagteken. Wanneer ze toch een gaatje in hun drukke planning vinden, gaan ze wel eens naar Doc’s Bar, de Fak Letteren of de Pavlov. “Maar toch komen we het liefst naar hier. Je kent hier iedereen en we voelen ons hier echt thuis,” besluit Sofie.

(foto Charlotte Bouckaert)

22.00 uur en 23.00 uur, kan je drie pintjes aan twee euro te krijgen. De tapper van dienst schenkt ons enkele pinten Stella met behoorlijk ongelijke kragen, maar in de sfeer van de avond smaken

ze ons zeker niet minder goed.

Sarah, één van de vaste klanten op woensdag en studente pedagogiek, vertelt ons dat ze het tof vindt om bijna elke woensdag verkleedkleden met vriendinnen uit te wisselen en samen naar de Capsule te gaan. “Ik kom hier zo goed als elke week en ik heb het hier echt naar mijn zin,” deelt ze ons mee in het feestgedruis. De Capsule wordt misschien minder bezocht door studenten van andere kringen dan de fakbars die helemaal in het centrum liggen, maar de studenten die er hun avonden dansend en drinkend doorbrengen zijn echt wel vaste klanten. Dat zorgt ervoor dat de hit uit *Cheers*, ‘Where everybody knows your name’, net zo goed over de Capsule had kunnen gaan. Er wordt enthousiast geapplaudisseerd bij elke nieuwe klant die binnenkomt. De sfeer zit er duidelijk in vanavond. De deur gaat voortdurend open en dicht en de nieuwkomers sluiten onmiddellijk achteraan het treintje konijnen, clowns en dergelijke aan. Terwijl het treintje binnen nog vrolijk verder rijdt op Boudewijn de Groot, rijden wij naar onze koten terug.

Katern: Internationale positie van de K.U.Leuven

Buitenspel of alleen door?

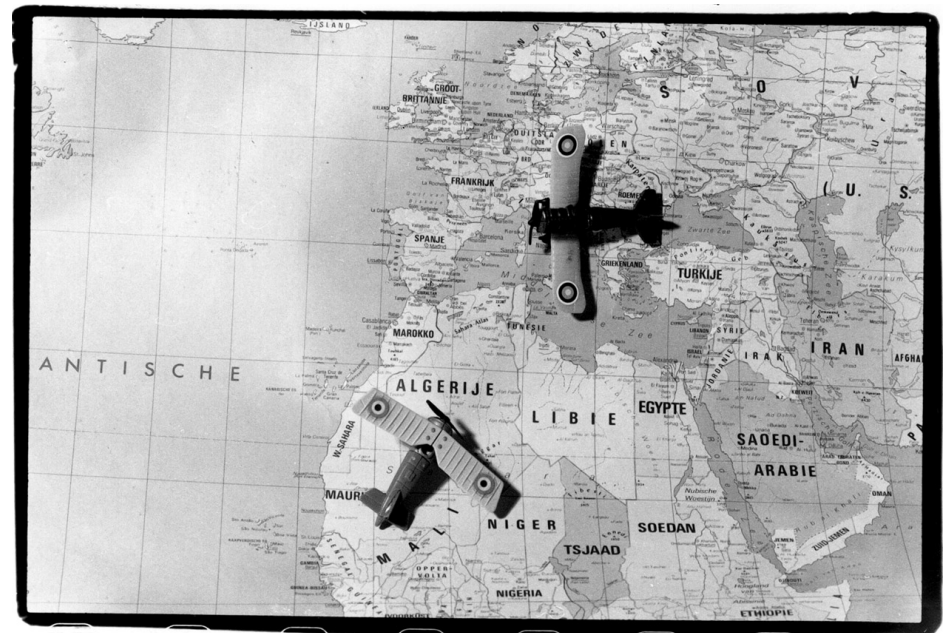
Een 'Harvard aan de Dijle', zo werden de internationale ambities die rector André Oosterlinck met de K.U.Leuven had, vaak omschreven. Dat Leuven en bij uitbreiding de rest van de Vlaamse universiteiten de voeling met de wereldtop verloren hebben, zal geen verrassing zijn. Binnen Europa is de toestand minder zorgwekkend, wordt steeds gezegd. Maar waar staat de K.U.Leuven ongeveer en wat doet ze om hogerop te raken? We probeerden het uit te zoeken.

De K.U.Leuven heeft de ambitie om zich te positioneren binnen de top 25 van Europese onderzoeksuniversiteiten. De verdubbeling van de uitgaven aan onderzoek de laatste tien jaar tot zowat een kwart van het budget maakt duidelijk dat de K.U.Leuven zich steeds meer als een onderzoeksintensieve universiteit wil profileren. Onderzoekskoördinator sinds

tien jaar Roger Bouillon schetst waar de K.U.Leuven staat en wat er nog allemaal te doen is voor zijn opvolger. (Zie 'Waar de K.U.Leuven staat en zou moeten staan')

Het lidmaatschap van de LERU (Zie 'Onder Europa's beste universiteiten') hoeft in het licht van het streven naar een meer onderzoeksintensieve universiteit niet te verwonderen. Een ander overkoepelend orgaan is de Associatie K.U.Leuven die "beoogt uit te groeien tot een cluster van *centres of excellence* op vele terreinen van het onderzoek." Wat precies met dergelijke excellentiepolen zoals men ze ook wel eens noemt, bedoeld wordt lees je in 'Niet iedereen is de beste'.

Perceptie is echter alles. Alles moet gerangschikt, iemand moet de beste zijn, iedereen heeft zijn idolen. Zo ook met universiteiten. Daarom wordt geregeld een poging ondernomen om een ranking op te stellen van de verschillende universiteiten in de wereld. Maar wat is een performante index om kwaliteit te meten? Over de zin en onzin van rankings lees je meer in

'Hitparades zijn leuk, maar weinig informatief'. Nederland en Vlaanderen bundelen voortaan alvast de krachten om hun kwaliteit, of toch die van hun onderwijs, eenvormig te evalueren zodat in de toekomst de Vlaamse universiteiten hun opleidingen

ook naast die van Nederlandse universiteiten kunnen leggen ter vergelijking van hun positie. (Zie 'Accreditatie voor Dummies')

(bd)

ZIN EN ONZIN VAN RANKINGS VAN UNIVERSITEITEN

"Hitparades zijn leuk, maar weinig informatief"

Rankings van universiteiten zijn in het academische milieu een beetje zoals *De Laatste Show*: officieel vindt niemand ze belangrijk, maar iedereen zou er maar wat graag een goed plaatsje in bemachtigen. De laatste jaren verschenen er wereldwijd een aantal rankings, met wisselend succes voor de K.U.Leuven en de andere Belgische universiteiten. Maar wat zegt zo'n ranking eigenlijk echt over de kwaliteit van een universiteit?

Laurens De Koster

Stel: je bent een internationaal denkende student en je wilt volgend jaar in het buitenland gaan studeren. Niet aan de *Universidad de la Playa*, maar ergens waar je de beste kwaliteit van onderwijs en onderzoek vindt. Maar weinig studenten kennen de reputatie van buitenlandse universiteiten, dus zijn rankings een enorm handig middel om universiteiten te vergelijken. In de Verenigde Staten zijn rankings al jaren gemeengoed en ook in de rest van de wereld lijken ze meer en meer op te komen. De toenemende internationalisering in Europa door het Bologna-proces, dat BaMa invoerde, zal die tendens wellicht nog versterken.

Voor een internationaal denkende universiteit is het dan ook onontbeerlijk om hoog te scoren in de verschillende rankings. De K.U.Leuven doet dat behoorlijk: ze belandde in twee recente grote rankings, van de universiteit van Shanghai en van de *Educational Times*, respectievelijk op nummer 101 en 54. Al is die tweede positie niet helemaal duidelijk: er was blijkbaar wat verwarren met de UCL. Het is dus niet altijd even eenvoudig om universiteiten kwalitatief te rangschikken en verschillende critici wijzen op deze en andere moeilijkheden die rankings met zich meebrengen.

Discipline

Misschien wel het meest fundamentele probleem van rankings is dat ze alleen een score toekennen aan de universiteit als geheel en dus niet kunnen tonen dat alle universiteiten hun sterke en zwakke punten hebben. Vice-rector Jan Cornelis van de VUB bevestigt: "Een hitparade is zeer leuk, zoals ook hitparades van muziek leuk zijn, maar wat is de informatieve waarde daarvan voor studenten? Ik denk dat studenten heel weinig hebben aan een ranking die niet vergelijkt per discipline. De K.U.Leuven is bijvoorbeeld zeer goed, maar op sommige domeinen overstijgen andere Vlaamse universiteiten haar." Vice-rector Guido Langouche van de K.U.Leuven nuanceert dat standpunt: "Je kan inderdaad beter vergelijken per domein, maar daarna zou je een gemiddelde kunnen nemen van de verschillende domeinen. Ik geloof toch dat een ranking als geheel zin kan hebben."

Onnauwkeurigheid is een ander teer punt van rankings. Een typisch Belgisch voorbeeld: in het Engels heet de VUB *Free University of Brussels*, net als de *Université Libre de Bruxelles* (ULB), haar Franstalige tegenhanger. Hetzelfde probleem doet zich voor met de K.U.Leuven en de *Université Catholique de Louvain* (UCL). In de ranking van de *Educational Times* stonden de VUB/ULB en de K.U.Leuven/UCL respectievelijk op de 52e en de 54e plaats. Blijkbaar was het dus niet doorgedrongen dat de UCL toch al bijna veertig jaar geleden verhuisde naar Louvain-la Neuve.

De VUB berekende dat tot vijftien procent van haar publicaties verkeerdelijk aan de ULB worden toegeschreven in een recente ranking van de Europese Unie. In de ranking van de universiteit van Shanghai worden zelfs twee *Field Medals*, een soort wiskundige Nobelprijzen, onterecht van VUB naar ULB versast. Volgens Langouche tast dit soort problemen de geloofwaardigheid van rankings ernstig aan: "Toen de Europese Unie haar ranking publiceerde, stond de UCL

hoger dan de K.U.Leuven. Na een verfijning steeg de K.U.Leuven en daalde de UCL. De VUB en de ULB hebben ze zelfs niet afzonderlijk beschouwd, omdat ze het als onbegonnen werk beschouwden. Dan moet je toch grote vraagtekens plaatsen." Cornelis is het daarmee eens: "Zulke fouten stemmen mij niet bijster hoopvol over de precisie en de juistheid van die dingen. Er zullen in elk land wel bepaalde eigenaardigheden zijn waaruit fouten kunnen ontstaan, die je niet opmerkt als je de lokale situatie niet kent. In Vlaanderen wordt elk jaar het aantal publicaties van de vijf Vlaamse universiteiten geteld en dat duurt enkele maanden. Hoe kan een telling van een universiteit ergens in Azië, die overigens zeer goed is, dan realistisch zijn?"

Omvang

Bij de VUB hebben ze ook bezwaren tegen het gebruik van absolute criteria, waarbij bijvoorbeeld het aantal publicaties wordt geteld zonder rekening te houden met het aantal mensen dat die publicaties schrijft. "Als je geen relatieve criteria hanteert, meet je eerder de omvang dan de kwaliteit van een instelling", meent Nadine Rons van de VUB. Waaraan moet het aantal publicaties dan gerelateerd worden? "Voor onderzoek denk ik dat je enerzijds het aantal door de staat betaalde medewerkers moet bekijken", zegt vice-rector Cornelis, "Anderzijds moet je BAP'ers (*meestal assistenten met een speciale projectbeurs, ldk*) eerder in de teller dan in de noemer nemen, want dat is een performantiegegeven: dat zijn projecten die de universiteit kan binnenhalen."

Het lijkt er dus op dat de rankings die tegenwoordig bestaan, te eenzijdig zijn. Rons is er een sterk voorstander van om meer dan één criterium te beschouwen en altijd te zorgen voor een overzicht van de gebruikte factoren: "Door de criteria anders te wegen, kan je toptien er opeens heel anders uitzien." Cornelis is het daarmee eens: "We moeten in elk geval komen tot genuanceerdere ran-

kings. Het aantal publicaties is relevant, maar je moet dat normeren per discipline: in sommige vakgebieden wordt er gemiddeld meer gepubliceerd dan in andere. Ook de *impact factor* van de publicaties moet bekeken worden, net als het aantal citaties — meer gerenommeerde tijdschriften en relevantere publicaties wijzen op hogere kwaliteit."

Het wordt zelfs nog ingewikkelder als je echt wilt tellen per domein, volgens Langouche: "In de biomedische wetenschappen krijgen tijdschriften vaak erg gemakkelijk een hoge *impact factor*, zodat publicaties daar vaker een hoge score opleveren in indexen. Dat moet je dus ook nog wegen." Langouche vindt ook dat sommige criteria die vandaag gebruikt worden irrelevant zijn: "De ranking van Shanghai gebruikte bijvoorbeeld het aantal Nobelprijzen als criterium. Maar wat zegt het nu over de kwaliteit van een universiteit dat er honderd jaar geleden een professor een Nobelprijs haalde?" Dat Leuven, in tegenstelling tot de UGent, geen Nobelprijswinnaar in haar rangen telt, heeft mogelijk iets te maken met dit standpunt.

"Dat zijn echter alleen criteria om onderzoek te meten," vindt Cornelis dan weer, "Tegenwoordig heeft een universiteit nog andere taken, die je kan afmeten aan het aantal patenten, Europese projecten die ze binnenhaalt, doctoraten, spin-offs, enzovoort." Ook Langouche vindt die andere zaken belangrijk, maar denkt dat bijvoorbeeld de onderwijskwaliteit zeer moeilijk te vergelijken is. Ook spin-offs vergelijken is niet evident: "Uit een recent artikel bleek dat Cambridge, Leiden en de K.U.Leuven het best scoren in Europa, maar er is nog niet echt ernstig werk verricht in dat domein."

Het is dus duidelijk dat er heel wat research nodig zal zijn om een sluitende ranking te maken. Dat kost dan weer veel geld, dus wellicht neem je de meeste rankings voorlopig nog best met een korreltje zout. Behalve als de K.U.Leuven morgen de toptien haalt natuurlijk.

DRIE KOEPELORGANISATIES VAN DE K.U.LEUVEN

Onder Europa's beste universiteiten

De K.U.Leuven trekt de laatste jaren fervent de kar van verschillende prestigieuze netwerken van Europese topuniversiteiten. Of ze heeft die netwerken gewoon zelf mee opgericht. Op die manier hoopt de universiteit zich van alle andere, gewone instellingen te onderscheiden en wil ze tegelijk op het Europese beleid wegen. Een beknopt overzicht van drie belangrijke koepelorganisaties: Coimbra, LERU en EUA.

Wim Gemoets

Coimbra

Een eerste internationaal netwerk waartoe de K.U.Leuven behoort, is de nogal elitaire **Coimbra-groep**. Coimbra brengt enkele oude Europese universiteiten bijeen die niet in een hoofdstad liggen, zoals Heidelberg en Cambridge. Het was onder andere Roger Dilemans, de toenmalige rector van de K.U.Leuven, die in de jaren tachtig mee aan het doopvont van Coimbra stond. In 2002 stond de huidige rector André Oosterlinck overigens aan het hoofd van de groep.

De Coimbragroep beoogt in de eerste plaats om de samenwerking tussen de verschillende instellingen wat vlotter te laten lopen. Die samenwerking gaat van de mobiliteit van studenten en docenten tot de uitwisseling van belangrijke informatie. Een groot deel van de Erasmusuitwisselingen loopt bijvoorbeeld tussen leden van de Coimbragroep.

Coimbra is in het begin vooral succesvol geweest als het op zulke projecten aankwam. Maar daarnaast probeert de groep ook op Europees niveau te wegen. Terwijl Coimbra bij de Bolognaverklaring nog niet echt een grote politieke rol speelde, heeft ze later wel geprobeerd om het accrediteringsdossier — het proces waarbij een onafhankelijk orgaan de kwaliteit van opleidingen nagaat (Zie ook: *Accreditatie voor Dummies*) — te beïnvloeden.

LERU

De K.U.Leuven wil qua onderzoek het topniveau bereiken. Daarom profileert de Alma Mater zich de laatste jaren ook meer en meer als een echte onderzoeksuniversiteit. Om dat noble doel te bereiken richtte de K.U.Leuven in 2002 samen met universiteiten als Cambridge en Oxford de **League of European Research-intensive Universities** op, kortweg **LERU**. Universiteiten, kortom die van zichzelf vinden dat ze tot de Europese onderzoekstop behoren.

LERU erkent dat de Europese universiteiten op onderzoeksgedebied eigenlijk niks voorstellen, zeker vergeleken met die van de andere kant van de Atlantische oceaan. Daar wil LERU iets aan doen. In de eerste plaats door het belang van een goed onderzoeksbeleid bij de verschillende overheden aan te kaarten. Maar ook door over de grenzen heen met elkaar samen te werken. Toponderzoek is volgens LERU immers niet beperkt tot een lab in Heverlee.

EUA

Een laatste koepelorganisatie is de **EUA**, de **European University Association**. In tegenstelling tot Coimbra en LERU is EUA geen select clubje, maar verenigt de associatie maar liefst 759 leden uit 45 verschillende landen. Ook in EUA speelt de K.U.Leuven een voortrekkersrol: Oosterlinck valt er een bestuursrol in.

Het doel van EUA verschilt in wezen niet zo heel veel van de andere twee koepelorganisaties. Ook deze associatie wil in de eerste plaats dat de Europese beleidsmakers naar haar luisteren. Zo speelde de EUA wel een belangrijke rol bij de Bolognaverklaring, als spreekbuis van de Europese universiteiten. In 2003 heeft de EUA zich overigens nog uitgesproken tegen de opname van het hoger onderwijs in de GATS-akkoorden, die het onderwijs willen liberaliseren.

www.coimbra-group.be
www.leru.org
www.eua.be

OVER EXCELLENTIEPOLEN AAN DE K.U.LEUVEN

Niet iedereen is de beste

De K.U.Leuven wil de beste zijn als het op onderzoek aankomt. Maar je kan natuurlijk niet in alles uitblinken. Daarom onderscheidt de universiteit een tiental excellentiepolen, die tot de wereldtop behoren en heel wat extra — financiële — aandacht krijgen.

Wim Gemoets

Rector André Oosterlinck had het er bij de opening van het academiejaar nog bijna een hele toespraak over: de K.U.Leuven wil op Europees vlak tot de toptwintig horen, liefst tot de toptien. Toch als het op onderzoek aankomt. Volgens de rector is dat de enige manier om de K.U.Leuven op de Europese hoger onderwijskaart te plaatsen.

Om die natte droom te vervullen heeft Oosterlinck vorig jaar een excellentiebeleid opgesteld. Dat beleid is gebaseerd op de zogenaamde excellentiepolen, of *centres of excellence*. Excellentiepolen zijn onderzoeksgroepen die tot de wereldtop behoren en die er alles aan doen om daar te blijven. Daarvoor krijgen de excellentiepolen een serieuze financiële injectie.

Binnen sommige faculteiten ontstond al snel de vrees dat zij een deel van hun toelagen zouden verliezen of dat er zelfs hele richtingen zouden verdwijnen. Oosterlinck liet aanvankelijk ook verstaan dat het voor hem niet uitgesloten was dat sommige richtingen zouden verdwijnen. Maar die vrees bleek uiteindelijk ongegrond. De toelagen voor de excellentiepolen komen namelijk niet uit de bestaande financiering, maar uit de extra onderzoeksmiddelen.

Zo pleitte Oosterlinck ervoor om die extra middelen uit een 'defiscalisering' te laten voortvloeien. Dat mechanisme komt erop neer dat een deel van de belastingen op de lonen van onderzoekers terugvloeien naar de universiteit. Op die manier hoopt de rector zo'n acht miljoen euro voor zijn excellentiebeleid te vinden. Nog een andere mogelijke maatregel is dat er meer ruimte komt voor selectieve loontoeslag. De K.U.Leuven wil met andere woorden toponderzoekers een hoger loon bieden, in de hoop ze in Vlaanderen te houden of ze net naar hier (terug) te lokken.

Een heikel vraagstuk is natuurlijk welk onderzoeksdomein *excellent* is en welk niet. Ook hier vreesden de humane wetenschappen uit de boot te vallen en dat er een universiteit met twee snelheden zou ontstaan. Het beleid beweert echter dat die vrees volledig onterecht is. Universiteiten die sommige onderzoeksgroepen extra ondersteunen, blijken over alle richtingen al goed te scoren. Uiteindelijk vallen slechts twee van de tien excellentiepolen onder de groep Humane Wetenschappen.

De kern van het discussie ligt in de verschillende onderzoeksopvattingen tussen de Humane en Exacte of Biomedische Wetenschappen. Zo is voor de Exacte Wetenschappen een dure infrastructuur nodig en bestaan de onderzoeksgroepen al snel uit tientallen onderzoekers die werken in een internationaal netwerk. In de Humane Wetenschappen zijn vooral individuele onderzoekers actief.

De meetgegevens die de onderzoeksprioriteiten aflijnen, zijn tot slot gebaseerd op *peer review*, waarbij collega's van buiten de instelling bepalen of een onderzoeksgroep echt topniveau bereikt. Ook bibliometrie moet de prestaties van de onderzoeksgroepen kunnen meten. In dat systeem gebeurt de evaluatie op basis van het aantal citaties in andermans werk. Maar ook hier stelt zich een probleem voor de Humane: hun meetsystemen staan nog niet helemaal op punt.

NVAO BEOORDEELT OPLEIDINGEN VOORTAAN

Accreditatie voor Dummies

De heilige drievuldigheid aan van de Vlaamse universiteiten is 'de drie geldstromen'. De eerste twee daarvan worden gefinancierd door geld van de belastingbetaler en dus moet de universiteit verantwoording afleggen aan de gemeenschap. Deze verantwoording betekent *grosso modo* dat de universiteiten moeten garanderen dat ze onderwijs leveren op academisch niveau.

Bram Delen

Binnenkort zal het Nederlands-Vlaamse Accreditatieorgaan (NVAO) keurmerken verlenen aan de instellingen van hoger onderwijs die voldoen aan maatstaven waaruit blijkt dat zij de naam 'universiteit' of 'hogeschool' waard zijn. Accreditatie wordt dus zowel in Nederland als in Vlaanderen een voorwaarde voor de bekostiging en financiering van een Bachelor- of Masteropleiding door de overheid. Zonder accreditatie zullen instellingen ook geen erkende diploma's kunnen uitreiken. De NVAO stelt zich als doel via haar kwaliteitswaarborg de internationalisering van de onderwijs- en arbeidsmarkt te vergemakkelijken.

Zacht

En wie denkt aan vergelijkbaarheid, denkt uiteraard ook aan *ranking*. Maar dat wil de NVAO ten alle prijze vermijden. Het is enkel de bedoeling een instelling "bekwaam" of "onbekwaam" te verklaren. Toch laat de NVAO toe dat bepaalde opleidingen getest worden op bijzondere kwaliteitskenmerken. Een universiteit kan hiermee uitpakken en zich profileren ten opzichte van andere instellingen. Bovendien visiteert de NVAO de universiteiten niet zelf, maar baseert ze zich op de verslagen van de visitaties van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR). In deze rapporten worden verschillende variabelen wel gequoteerd — de zogenaamde vierpuntsbeoordelingsschaal — en staat de deur op een kier voor *ranking*. Het is dan enkel nog wachten op het eerste Vlaamse of Nederlandse tijdschrift dat de VLIR-rapporten per opleiding naast elkaar legt en zo onze universiteiten rankt. Tussen haakjes: de K.U.Leuven wordt soms al opgenomen in buitenlandse rankings, zoals deze van de Jiao Tong-universiteit in Shanghai, maar daar telt bijna enkel onderzoek als graadmeter.

Hoewel accreditatie verplicht is, moeten de universiteiten zelf opdraaien voor de kosten. De universiteiten moeten zo'n vijfhonderd euro per opleiding dokken. Niet alle opleidingen moeten aan alle criteria voldoen. Zo zullen de hogeschoolopleidingen die gaan *academiseren* nog tijd krijgen tot het academiejaar 2012-2013 om aan alle criteria van het accreditatiekader te voldoen. Ook opleidingen die in volle omvorming zitten, bijvoorbeeld het eerste bachelorjaar, worden met zachtere hand behandeld. Er wordt bij deze opleidingen zowel gekeken naar de oorspronkelijke (oude) opleidingen als naar de reeds gerealiseerde trajecten in de omgevormde opleidingen en de verdere plannen voor de omgevormde opleidingen.

Vanaf 1 februari 2005 konden de universiteiten hun aanvraag indienen bij de NVAO. Tot nu toe lieten 10 opleidingen, allemaal in Nederland en bijna allemaal masters, zich accrediteren. Ze kregen stuk voor stuk groen licht. Volgens sommigen is accreditatie dan ook niet meer of niet minder dan een papieren procedure.

ONDERZOEKSCOÖRDINATOR BOUILLON LICHT BELEID TOE EN ZET LIJNEN UIT VOOR OPVOLGER

Waar de K.U.Leuven staat en zou moeten staan

Gedurende zijn tienjarige carrière als onderzoekscoördinator interviewde Veto Roger Bouillon nooit. Enkele maanden voor zijn afscheid bood zich alsnog de ideale gelegenheid aan: de internationale positie van de K.U.Leuven. Een onderwerp waarmee Bouillon jarenlange ervaring opbouwde.

Ben Deboeck

Veto: *Laten we maar meteen met de deur in huis vallen: waar zou u de K.U.Leuven situeren in de wereld?*

Roger Bouillon: «De Amerikaanse universiteiten zijn anders georiënteerd dan de Europese, dat moet duidelijk zijn. Er zijn om en bij de 4.000 Amerikaanse universiteiten en ongeveer evenveel in Europa. Maar de traditie en de diversiteit zijn fundamenteel anders. Of dat goed of slecht is, dat is natuurlijk een andere zaak. Op basis van een historische evolutie zijn in de VS universiteiten ontstaan die zich concentreren op het vormen van bachelors, andere leggen zich toe op masters en nog andere — een kleine groep — specialiseren zich op het postdoctorale niveau. Het is dan ook evident dat als je je alleen moet bezighouden met toponderzoek zoals dat laatste groepje, je als universiteit een heel ander profiel krijgt. Europa volgt het klassieke model waarbij een combinatie wordt opgeleid.»

(foto Pieter Baert)

«Bovendien is het Amerikaanse systeem van onderzoeksfinanciering uitermate competitief. Ze steken veel meer geld in onderzoek, maar dat gebeurt op basis van prestaties. Dit zorgt voor enkele sterke topuniversiteiten die de laatste vijftig jaar qua onderzoeksoutput ver boven dat van hun Europese collega's zijn uitgestegen. Als dezelfde maatstaven dan gebruikt worden voor Europa — hoeveel toppublicaties, hoeveel Nobelprijswinnaars — dan komen we daar natuurlijk zeer slecht uit.

Enkel Oxford en Cambridge kunnen dan enigszins in de toptien mee en in de tophonderd zullen ook nog enkele andere Europese universiteiten voorkomen. Neem je echter de som van alle Europese onderzoeksactiviteiten en die van alle Amerikaanse, dan loopt dat op het gebied van het totaal aantal publicaties en doctoraten nogal gelijk. Kijk je enkel naar de echte top van onderzoeksresultaten, die maatschappelijk echt iets veranderen, die de economie schragen, die werkgelegenheid creëren, dan moet ik zeggen: dáár zijn ze beter. Het is dus niet simpel van 'beter' of 'slechter', we zijn anders en missen absolute top. En als je vraagt waar wij ons bevinden, dan is dat dus niet in de top-twintig, daar kan geen illusie over bestaan.»

Gebrekking

Veto: *Laten we het dan wat verengen: waar bevindt de K.U.Leuven zich in Europa?*

Bouillon: «Als we kijken naar publicaties en citaties als parameters, dan kunnen we een goede analyse maken voor de Biomedische en de Exacte Wetenschappen, maar voor de Humane zit dat wat anders. Een vijftal jaar geleden hebben we daar een grondige analyse van laten maken. Voor Biomedische zit de K.U.Leuven bij de top-tien, behoorlijk goed dus. Voor Exacte zitten we eigenlijk ook goed, zeker bij de top-twintig. Het probleem bij Humane is echter dat er zo weinig publicaties zijn in internationale databanken. Er wordt immers veel meer in boekvorm gepubliceerd,

maar daar hebben we geen register, kwalificatie of citatiedatabank van. Maar als je de analyses bekijkt valt het op dat dezelfde universiteiten top zijn in zowel de goede analyses van Exacte en Biomedische als in de gebrekkige analyse voor Humane. En als we de lijn doortrekken zitten we dus ook bij Humane niet slecht. In Europa zitten de beste universiteiten overigens in het noorden, de minst goede in het zuiden.»

Veto: *Vindt er een inhaalbeweging plaats of vergroot de kloof met de top?*

Bouillon: «De besten in Europa weten ook dat ze een moving target zijn en dat ze zich steeds beter moeten organiseren zodat de top nog naar boven opschuift. Blijven wij doen wat we nu

doen en niets meer, dan zullen we er duidelijk op achteruitgaan. In het wereldlandschap zijn er bovendien ook China, India en Japan, landen met een sterk groeiende economie die heel goed beseffen waar ze mee bezig zijn. Neem bijvoorbeeld China. Ze pikken er tien tot twaalf universiteiten uit die massaal veel geld krijgen, bewust de allerbeste studenten rekruteren, ze goed omkaderen, ze naar het buitenland sturen en als ze daarna terug komen alle kansen geven om (top)onderzoek te

verrichten als ze daartoe in staat zijn.»

Wondermiddel

Veto: *Als binnen de K.U.Leuven de opsplitsing gemaakt wordt naar faculteiten, bestaan er dan significante verschillen op het vlak van 'mee zijn met de top'?*

Bouillon: «Toch wel. Het is natuurlijk delicaat in mijn positie om te zeggen dat de ene beter is dan de andere, maar er is dus wel duidelijk een verschil. We hebben een vrij goed zicht op de Vlaamse publicaties. We kunnen die dan opsplitsen naar disciplines, dat is exacter dan faculteiten, en in die disciplines het aantal toppublicaties — de top-tien van het aantal internationale tijdschriften — naast elkaar leggen. Dan komen bepaalde disciplines er veel beter uit dan andere.»

Veto: *En welke disciplines zijn Europees of globaal echt mee?*

Bouillon: «Voor alles wat Biomedisch is zitten we boven het gemiddelde. Ook een paar disciplines binnen Exacte wetenschappen halen dat niveau. Economie doet het ook goed, maar dat zijn dan weer andere parameters. Voor alle cultuurwetenschappen durf ik het niet te zeggen omdat we daar eenvoudigweg niet de juiste instrumenten voor hebben om het te onderzoeken. Dat is weer het probleem van vooral in boekvorm te publiceren.»

Veto: *Evolueren we dan naar een systeem van 'schools' met bijvoorbeeld een 'Leuven School of Laws' die zich internationaal beter en anders kan profileren dan de K.U.Leuven als geheel?*

Bouillon: «Je kan iedereen vrij laten om zijn of haar onderzoek naar eigen goeddunken te organiseren of je kan ze opleggen samen te werken binnen een school. Ik heb de medical schools in Nederland bestudeerd die in Europa tot de absolute top behoren. Binnen hun onderzoeksorganisatie vind je alle varianten terug: vrije organiek waarbij kleine groepen worden beloofd afhankelijk van de prestaties, een beperkte verplichte samenwerking in schools waarbij deels beloofd wordt op basis van het participeren aan een school en echte schools waarbij volledig wordt opgelegd wat het moet zijn of anders is er geen financiering. Het laatste model bleek het duidelijk minder goed te doen dan de twee eerste. Ik besluit daaruit dat de organisatie in schools niet het wondermiddel is. Onderzoekers zien zelf wel waar allianties moeten worden gesmeed.»

Testament

Veto: *We spreken altijd over publicaties en citaties als performante parameters, maar soms wordt ook het aantal octrooien gebruikt.*

Bouillon: «Een universiteit heeft natuurlijk een bredere opdracht dan louter publiceren. We moeten goede, jonge onderzoekers afleveren en daarvoor moeten we studenten goed opleiden. En dat is uiteraard het eerste eindproduct van een universiteit, daarna komen de publicaties. Maar een meer dan gemiddelde opleiding impliceert wel een meer dan gemiddeld professorenkorps die meer dan gemiddeld onderzoek hebben verricht. Natuurlijk is er steeds meer aandacht voor de economische waarde van alles wat we doen. De Amerikanen zijn daar eerst mee begonnen, maar in Leuven waren we ook erg snel mee om ervoor te zorgen dat in de eerste plaats Vlaanderen of onze eigen industrie voordeel haalt uit wat we ontdekken, niet om er zoveel mogelijk geld mee te verdienen. Kijk je naar die valorisatie van ons onderzoek, dan zitten we met de K.U.Leuven in de topvijf in Europa.»

Veto: *Zoals u zei: hetzelfde blijven doen is achteruitboeren. Hoe kan de positie van de K.U.Leuven verbeterd worden?*

Bouillon: «Het Amerikaanse model kopiëren is alvast niet de manier. We moeten ons zowel op onderwijs als op onderzoek concentreren. We moeten over de ganse keten goed scoren en dus aan elke schakel aandacht besteden. Dat probeer ik — als een soort testament — ook duidelijk te formuleren voor de volgende ploeg. We moeten alle studenten aantrekken die naar Leuven willen komen, maar als we ervoor kunnen zorgen dat de intellectueel betere daartoe behoren, dan is dat nog beter natuurlijk, want dan versterken

“Als we de competitie niet in Vlaanderen organiseren, zullen we ze in Europa verliezen”

we de beginschakel en de rest van de keten.»

«Praktisch is dat een zaak van geld en organisatie. Ik zou heel graag hebben dat we meer tijd kunnen besteden aan de onderzoeksdimensie. Maar daarvoor moet het huidige personeelskader substantieel worden uitgebreid; het aantal professoren is daar momenteel te klein voor. Ik pleit er dan ook voor om de benoemingen stelselmatig te verhogen met één procent per jaar. Dus geen eenmalige, forse verhoging, daarvoor zijn trouwens ook de nodige mensen niet voorhanden, maar over een langere tijdspanne heen. Maar dat is uiteraard vooral een kwestie van centen.»

Gelukkig

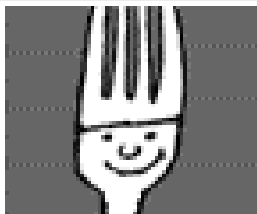
Veto: *Maar zolang de brain drain van Europa naar de VS doorgaat, lijkt dat weinig zoden aan de dijk te brengen.*

Bouillon: «Er zijn tussen de 300.000 en 400.000 Europeanen aan de slag in de VS, dat is inderdaad een probleem. Als je dat even economisch zou uitdrukken, is het wel duidelijk over wat een intellectueel kapitaal dat gaat en wat het allemaal gekost heeft aan Europa om ze op te leiden. Verstand moet natuurlijk de vrijheid van beweging behouden, maar we moeten ons erover bezinnen dat er hier bij ons iets ontbreekt wat die mensen 'gelukkig' maakt.»

«Ik denk dat het louter een kwestie is van het onderzoeksklimaat hier uit te bouwen zodat wie wil zich volop op onderzoek kan toeleggen zonder zich zorgen hoeven te maken over de administratie. En daar moeten we aan werken in de toekomst: infrastructuur voorzien, jonge assistenten aanleveren en zorgen dat van zodra ze hier zijn ze meteen kunnen starten zonder zich in te moeten laten met het vergaren van voldoende onderzoeksmiddelen.»

Veto: *Een andere, meer onevenredige verdeling van het geld gebaseerd op competitie is ook een optie die nogal wat aanhangers kent.*

Bouillon: «Ik denk dat competitie een goed model is om kwalitatief onderzoek af te leveren. Het is trouwens de verplichting van de financierende instantie om aan efficiëntie te denken en er dus voor te zorgen dat onderzoek gebeurt door degene die aantoonbaar dat hij het goed kan en de juiste plannen kan voorleggen. En als we die competitie niet in Vlaanderen organiseren, zullen we ze verliezen in Europa en helemaal achterop raken.»

Menu van de week in Alma 1-2-3 1 - 7 maart 2005

A1 = alleen Alma 1   **A2** = alleen Alma 2
A3 = alleen Alma 3   = vegetarisch

(advertentie)

dinsdag

Aspergesoep	0,50
Hamburger met rode kool	2,30
Groentetaart met fris slaatje en witte rijst 	3,95
Lasagne al forno	3,95
Visbrochetten met groentesaus en rauwkost	4,30
Koninginnenhapje A2+3	3,05
Rumsteak A1+3	3,95

woensdag

Kervelroomsoep	
Boerenworst met spinazie A2+3	
Quornsteak met bloemkool in room 	
Witloofgratin A2+3	
Gebraden haantje met appelsiensaus	
Spaghetti Bolognaise A1+3	
Koninginnenhapje A1	
Rumsteak A2+3	
ACTIE BROEDERLIJK DELEN: A1+2	
Gehakt vlees met rijst en bonenpuree	

donderdag

Tomatensoep met vermicelli	0,50
Viskrokantje met bloemkool en Poolse saus A1+3	2,30
Vegetarische lasagne 	3,40
Zalm met spinazie en tagliatelli	4,30
Wienerschnitzel, rode wijnsaus met uitjes en spek, Ardeense aardappelen	3,40
Spaghetti Bolognaise A2+3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A3	3,95
ACTIE BROEDERLIJK DELEN: A1+2	
Gehakt vlees met rijst en bonenpuree	3,95

vrijdag

Preisoep	0,50
Hertoginnenkrokant met boontjes	2,30
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten 	3,95
Koninklijk vishapje	3,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,40
Koninginnenhapje A2	3,05
Rumsteak	3,95

maandag

Tomatensoep met uisnippers	0,50
Kaaskroketten met Tirolse saus en groenten 	2,30
Zalmburger met bieslooksaus en peterseliepuree	3,40
Kalkoenlapje met romige kampernoeliesaus met cognac, oventomaatje en wappertjes	4,30
Cordon bleu met Provençaalse saus en rijst	3,95
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,40
Koninginnenhapje A2+3	3,05
Rumsteak A3	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

Verjaardagstaart

Onze Alma Mater bestaat 580 jaar. Een lange geschiedenis, waarvan we vaak enkel nog archeologische overblijfselen of plaatsnamen kennen. Aan de hand van enkele feiten en feitjes willen we een deel van de geschiedenis van de Leuvense universiteit reconstrueren.

Creatief tellen is niet alleen een kwaliteit voor boekhouders. Ook een historicus komt er een eind mee. Elk instituut viert immers graag verjaardagen, en hoe groter en hoe mythischer die getallen, hoe groter en mythischer het instituut, lijkt het wel. En dus gunt onze Alma Mater zichzelf graag 580 jaar. Wij gunnen het haar ook, maar niet zonder een kleine bedenking daarbij.

Zo is de eerste bac'er die trots dacht dat hij tot de 580ste generatie studenten aan deze universiteit behoorde eraan voor de moeite. In 1425 gaf de paus, die toen nog het monopolie op universiteitsstichtingen had, de toestemming om in Leuven een universiteit op te richten. De eigenlijke colleges begonnen pas in september 1426. Maar over details gaan we niet moeilijk doen.

Minder makkelijk te negeren is het feit dat de universiteit ook een tijdje gewoon *niet* bestaan heeft. In 1797 viel Frankrijk de Zuidelijke Nederlanden binnen. De Franse revolutionairen liepen niet al te hoog op met het katholicisme, en dus ook niet met katholieke universi-

teiten. De universiteit werd gewoon afgeschaft, zoals alle andere kerkelijke instellingen. Een principiële maatregel, die ook een praktisch gevolg had, namelijk dat de staatskas aardig gespijsd kon worden.

Zelfs wanneer ze bestond, was de universiteit niet altijd katholiek. In 1815 werd het Frankrijk van Napoleon dan toch definitief in de pan gehakt door een uitgebreide internationale coalitie. Op de vredesconferentie werd besloten om de Zuidelijke Nederlanden weer bij de Noordelijke Nederlanden te plakken om zo tot een Verenigd Koninkrijk der Nederlanden te komen, met koning Willem I aan het hoofd. Willem I was evenmin dol op katholieken, maar universiteiten zag hij wel zitten. Hij heropende de universiteit als Rijksuniversiteit.

Omgekeerd waren de katholieken ook niet dol op Willem I. Nadat België zichzelf onafhankelijk had verklaard, richtten ze in 1834 opnieuw een katholieke universiteit op, in Mechelen. Het was een kleine moeite om in 1835 de Rijksuniversiteit af te schaffen, en de katholieke universiteit weer naar Leuven te verhuizen.

Omdat alle oudere, in oorsprong katholieke, universiteiten intussen het katholicisme aan de kant hadden geschoven terwijl Leuven het weer oppikte, kan zij zich de 'oudste katholieke universiteit ter wereld' noemen. Misschien niet helemaal eerlijk geteld, maar als boekhouders dat niet moeten, moeten historici dat ook niet altijd.

(gvg)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

K.U.Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op weekdays van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)

3: Het provinciehuis

Wat gebeurt er achter de gevels van grootse gebouwen die in principe niet bedoeld zijn voor het grote publiek? Veto zoekt een antwoord op deze vraag door er over de vloer te komen, naar de 'baas' te vragen en een kijkje achter de schermen af te dwingen. Onze tocht zet zich deze week verder langs het provinciehuis: die grijze toren met het gele balkonnetje.

Robin Broos & Katleen Gabriëls

Toen in 1995 beslist werd om van Leuven de hoofdstad te maken van de zopas geboren provincie Vlaams-Brabant, ontstond de gedachte om al de diensten van de provincie te bundelen op één plaats. Het gebouw moest passen in een stedelijk concept dat werd uitgetekend door professor Smets. De architectuur is van de hand van de Portugees Gonçalo Sousa Byrne. Veto versierde een afspraak met gouverneur Lodewijk De Witte (1) om met ons een wandeling te maken door dit grote gebouw. Eenmaal aangekomen, ontmoeten we twee mannen: de grootste is de *big boss* zelf en de andere, André Mertens, is de verantwoordelijke voor promotie en ontvangst. Deze laatste ontpopt zich tijdens onze rondleiding als de bescheiden encyclopedie die steeds wacht tot de grote meneer uitgesproken is, om er dan in enkele woorden de essentie aan toe te voegen. "Het gebouw is al bijna twee jaar in gebruik, maar er blijven hier en daar enkele probleempjes aanslepen," begint Lodewijk. "We hopen deze problemen zo spoedig mogelijk op te lossen in overleg met diegenen die het gebouwd hebben." Het gebouw bestaat uit twee delen: de toren en een langer gebouw in lijn met de Vest. "Dat is zo gebouwd omdat het stond voorgeschreven in het stedelijk concept. Als je de halve cirkel rond Leuven neemt, te beginnen van Stella Artois tot het Philipsgebouw, moeten er nog twee torengebouwen tussen. Het provinciehuis staat er al, een Vlaams administratief centrum moet er nog komen. Op die manier creëer je nieuwe *landmarks*. Om het zicht vanuit Kessel-Lo te verzachten, is er het *langsgebouw* gezet met slechts twee verdiepingen."

Met dit langsgebouw trekt de architect eigenlijk de lange *promenade* vanuit het station door in het gebouw. Vanuit de inkomhal kan je door vier grote zalen heen kijken, tenzij ze zijn afgesloten als er bijvoorbeeld presentaties doorgaan. Deze zalen zijn op hun beurt verbonden met de *binnenstraat* (4), die als het ware alles bundelt wat voor publiek toegankelijk is. In deze straat is ook ruimte voor kunst, zoals een werk van Ann Veronica Janssens en Richard Venlet. "Een film is een rail aan het plafond over de hele lengte van de gang. Ieder uur vertrekt een spot die de 130 meter afstand aflegt en dan terugkeert. Een wit scherm aan de voorzijde van het gebouw verhindert elk doorzicht naar buiten, zodat alle elementen van de film, behalve de camera, aanwezig zijn." "Men wordt als het ware acteur op deze set," voegt André eraan toe. We lopen langs vergaderzalen, een auditorium, een multifunctionele zaal die wordt gebruikt voor o.a. optredens maar ook maaltijden (5) en de raadzaal. "Dat is het hart van de provincie waar verkozen provincieraadsleden bijeen komen. Daarom draagt deze zaal een beetje de democratische legitimiteit in zich," vindt Lodewijk.

Het is dezelfde binnenstraat die terug te vinden is op de twee volgende verdiepingen van het langsgebouw, alwaar de gouverneur in een bureau tussen het gewone personeel zit. "Hij heeft misschien één meubelstuk meer," geeft André mee. Een ware man van het volk dus. In zijn bureau nodigt de gouverneur ons vriendelijk uit een *mujsje* te nemen. Zijn drankautomaat kleeft namelijk vol met snoepjes, maar we zijn zo in de veronderstelling dat het om een kunstwerk gaat dat we dit smakelijke aanbod laten passeren. Vanuit de gang zien we tussen de grote publieke ruimten enkele patio's liggen. "Ik heb een vriend die nogal wat afweet van tuinen en hij vond deze nogal wat pover uitgevallen," vertelt de gouverneur. De toren zelf telt elf verdiepingen met kantoren (3). Daarboven bevindt zich nog een technische ruimte met o.a. de verwarmingsinstallaties. Maar waar dient het gele balkon (2) nu voor? "Het is een kunstwerk van Aglaia Konrad en draagt de titel *Für Raucher und Schauer* maar dient nergens toe. De bedoeling is gewoon om de strakke architectuur te doorbreken met een valse noot," zegt Lodewijk.

Dus niet om te roken, wel om even van het uitzicht te genieten (1). De hele binnenstad ligt onder ons, al is dat niet helemaal waar. André wijst er ons op dat we slechts vijftig meter boven de grond staan, terwijl de universiteitsbibliotheek vierentachtig meter hoog is. "We zwaaien hier soms naar Tobback, maar hij wuift nooit terug," merkt hij op. Misschien als de Leuvense stadsdiensten de nieuwe burens van het provinciehuis worden dat hij eens naar boven zal kijken? We nemen de lift terug naar af waar we per ongeluk nog de alarmknop indrukken en André onze gemoederen weet te bedaren. De man nodigt ons nog uit op de koffie, de gouverneur verontschuldigt zich door het vele werk. Het provinciehuis lijkt ons alvast een gedroomde werkomgeving.

“Een leuke meneer”

In de hallen van het stedelijke conservatorium loopt tot twaalf maart de gratis tentoonstelling *Mozart Klimt naar Hunterwasser*. Een project van kinderen die op een creatieve manier kennis leerden maken met grote mannen als Mozart, Gustaf Klimt en Friedensreich Hunterwasser. Kunst met de k van kleurrijk.

Maarten Goethals

De lopende tentoonstelling, in de Dirk Boutslaan, maakt deel uit van een interdisciplinair artistiek-pedagogisch project. Dat komt neer op een nauwe samenwerking tussen het Conservatorium en de Academie. Meer specifiek is het een project waarbij de podiumkunsten Woord, Dans en Muziek samen aan de slag gaan met de Beeldende Kunst. Het wordt dit jaar voor de negende keer georganiseerd en er zijn plannen om het concept uit te breiden. De goede reacties wijzen bovendien op een editie met groots talent onder de kleinsten!

De tentoonstelling is eigenlijk het tweede luik in de samenwerking. Het eerste luik was het theaterstuk *Salzburger Nachrichten*, een voorstelling die een beeld bracht van de Oostenrijkse stad Salzburg en haar beroemde inwoners. Zo stormde de gitaar van Fraulein Maria uit de Sound of Music het podium op en maakte innig kennis met het jachtpaard van keizerin 'Sissi' Elisabeth.

De jongeren van Woord en Dans brachten naar eigen zeggen een artistiek-pedagogische productie, een vorm van educatief muziektheater voor en door jongeren. Studenten

Beeldende Kunst sloegen de handen in elkaar en zorgden op hun beurt voor het decor en de kostuums. Daarnaast lieten nog eens 800 leerlingen Muziek horen hoe het geklonken moest hebben in Oostenrijk. In zes verschillende muziekvoorstellingen speelden ze composities van Schönberg, Strauss, Bruckner en natuurlijk Mozart. Allemaal onder de Wagneriaanse titel van *Festspiele voor jeugdcores*.

De kleurrijke kunstwerkjes in de hallen van het stedelijk conservatorium zijn allemaal het werk van zes- tot achtjarigen. In het jeugdatelier, op woensdagmiddag of zaterdagochtend, maakten de kinderen kennis met enkele kunstenaars. Zo zijn er herkenbare replica's te bewonderen van de goudkleurige schilderijen van Gustav Klimt. Voornamelijk zijn beroemde *Kus* is vaak verwerkt. En met bravoure! Ook de handwerkjes zijn bewonderenswaardig. Zo is bijvoorbeeld Mozarts *toverfluit* door de lagere graad omgezet in dertien werkjes van klei.

Tot twaalf maart loopt de voorstelling nog. Men kan vrij in de hallen lopen en genieten van al het kleurrijk werk. Van flamboyante muzieknoten tot bonte, vliegende fluiten. Van een geschilderd orkest in klei tot expressieve, kunstzinnige cello's op papier. Van elk kind dat het jeugdatelier volgt, is er een werkje opgehangen. "Ze zijn allemaal even mooi en allemaal even waardevol!" wist een trotse moeder te vertellen. Maar wat dachten de kunstenaars er zelf van? "Het is wel leuk," wist de beloftevolle Tristan Horlait met een trotse glimlach mee te delen. Hij heeft een tekening gemaakt van Mozart in het bruin, grijs en zwart. En met de vraag of het moeilijk was om kunst te maken, antwoordde hij eerlijk: "Ik kan al mooi tekenen, maar het natekenen was wel moeilijk." En wat vond hij nu van Mozart? "Een leuke meneer met leuke muziekjes."

LAYLA WERPT EEN BLIK OP LEUVEN

“Mijn passie is sociale fotografie”

De erfgoedcel werd in 2002 in het leven geroepen om de burger met het Leuvense cultureel erfgoed in aanraking te brengen. De Gentse freelancefotografe Layla Aerts werkte reeds voor tal van magazines en kranten, en maakte opmerkelijke reportages voor Unicef en Artsen Zonder Grenzen. Beide sloegen de handen in elkaar voor een nieuwe openluchtfototentoonstelling die momenteel de Leuvense straten siert. Bij het parcours horen verhalen van Leuvenaars die via een audiogids kunnen worden beluisterd.

Robin Broos

Veto: Hoe komt een jonge fotografe als jij op de verlanglijst om Leuven te fotograferen?

Layla Aerts: «In opdracht van het Nederlandse fotomaandblad *Foto* doe ik elf West-Europese grootsteden aan. Dit om enerzijds een hedendaagse artistieke kijk op de toeristische steden te werpen en anderzijds om diverse aspecten uit de fototechniek met elkaar in vergelijking te brengen. Aan de rubriek die de naam '12-stedentocht' heeft meegekregen, wordt een fotografiewedstrijd gekoppeld waarbij de winnaar door mij

zal worden uitgenodigd om mee te reizen naar de twaalfde stad in de rij: Moskou. Verder maakte ik ook twee reportages van Osaka in Japan. Ik heb dus iets met steden en zo zijn ze bij mij terecht gekomen.»

Veto: Jouw werk varieert tussen sociale of stedelijke projecten. Vanwaar die brede belangstelling?

Aerts: «Mijn passie is sociale fotografie. Ik geloof in de kracht van beelden. Ik ben iemand die een beeld ziet en het onmiddellijk moet maken voor de magie weg is. Het is zalig om 's morgens heel vroeg door de verlaten straten van een onbekende stad te lopen met de zon die opkomt en de stad die ontwaakt. Ik vind het ook zo interessant omdat je mensen van alle lagen van de bevolking en van alle nationaliteiten tegenkomt.»

Iglotentje

Veto: Als je reportages maakt voor ontwikkelingsorganisaties, ben je dan nauw betrokken bij de zaak?

Aerts: «Ik probeer zo veel mogelijk in de wereld van deze mensen binnen te geraken, het liefst door een tijdje bij hen te leven, maar dit is niet altijd mogelijk. Ik vind het vooral belangrijk dat de gefotografeerde, hoe erg de omstandigheden ook mogen zijn, hun waardigheid en persoonlijkheid blijven behouden. Vaak tonen ze deze enkel als er een soort vertrouwen is en die kan er enkel zijn als ik me even kwetsbaar opstel als zij zijn voor mijn lens. Ik maakte bijvoorbeeld een reportage op een grote Roma bijeenkomst (*hedendaagse nomaden, rb*) nabij Parijs. Ik was er al liftend naartoe gegaan met mijn rugzak. Het laatste stuk van de rit kreeg ik een lift van een Roma-familie die ook naar daar op weg was. Ik werd warm onthaald en kreeg heel wat aandacht toen ik mijn iglotentje opzette tussen de honderden caravans. Later hoorde ik dat ik de eerste fotografe was die ze daar toegelaten hadden.»

Veto: Waar zal de volgende opdracht over gaan?

Aerts: «Ik ga een maand naar Jemen waar ik een reportage wil maken over hoe het leven verloopt in een van de meest "extreme" moslimlanden van de wereld.»

“Leuven in zicht” loopt nog tot 24 maart en is gratis. Plannetjes met route en audiogidsen bij de foto's kunnen afgehaald worden bij Toerisme Leuven, Grote Markt 9 (10u tot 17u). Meer info: www.erfgoednet.be/leuven en www.laylaaerts.be

(foto Shiva Afshoon)

ERASMUSDAGBOEK: NELE IN LEIDEN (2)

Visitatiecommissie

Wilde geruchten doen in Vlaanderen de ronde over het peil van het Nederlandse onderwijs. Proffen zouden kwistig punten in het rond strooien, studenten zouden er op hun spreekwoordelijke pantoffels een diploma behalen. Hoog tijd om deze spinsels eens van de andere kant te bekijken en wie is daartoe beter bevoegd dan de Visitatiecommissie?

Nele De Meyer

Bij het betreden van de Letteren-faculteit springen ons meteen de opschriften 'Attentie! Videobewaking' in het oog. Met gefronste wenkbrauwen duwen we de deur open. Jan Verkaar, beveiligingsmanager van de Leidse universiteit, brengt ons op de hoogte: dat men na het plaatsen van camera's in ondergrondse parkeergarages en grootwarenhuizen ook besloten heeft om hier een elektronische agent neer te poten, is toe te schrijven aan de cultuurverandering na elf september en natuurlijk, de moorden op Fortuyn en Van Gogh. De universiteit heeft daarom overeenkomsten met vier particuliere beveiligingsbedrijven gesloten en werkt met verschillende alarmcentrales en -systemen. In de toekomst wil men in de Letterenfaculteit zelfs de studentenkaart tevens als toegangspas laten fungeren.

Hoewel dergelijke maatregelen een onpersoonlijke verhouding tussen proffen en studenten doen vermoeden, is het tegendeel waar. Ons een weg banend door de gangen, worden we staande gehouden door de professor van *Wisdom Poetry* die studenten probeert te ronselen voor haar college. Ze stelt zich voor met 'Sophie' en begint vervolgens vriendelijk en bijna onderdanig de inhoud van haar vak voor te stellen. Bovendien grijpt ze pen en papier en noteert ons e-mailadres om ons verdere informatie toe te sturen, die dan ook nog geen twee uur later daadwerkelijk en aangevuld met een persoonlijke boodschap in onze mailbox belandt.

Mandela

In de lessen zelf gaat het er net zo vertrouwelijk aan toe. De studenten tonen er meermaals dat ze niet op hun mondje gevallen zijn. Om de haverklap slaan ze de professor met eigen opperingen om de oren en roepen hem, als hij het waagt even in de eigen overpeinzingen te verzinken, ongeremd bij de voor naam. Het grootste verschil met de Leuvense studenten zit 'm in de mentaliteit: in Leiden is het schering en inslag dat studenten langer dan de gebruikelijke vier à vijf jaar aan hun studie besteden. Dit komt doordat de meesten er een baantje op na houden of in het bestuur van een van de talrijke studentenverenigingen zetelen; bezigheden die zij terecht zien als onontbeerlijk voor hun volledige ontwikkeling. Of hun studie daardoor enkel een middel wordt om de resterende tijd mee op te vullen? Uit het pas gepubliceerde rapport van de Onderwijsraad blijkt echter dat het Nederlandse onderwijs "op een hoog peil staat in vergelijking met de omliggende landen".

Als alles een beetje meezit, kunnen de Leidse studenten enkele jaren later dan hun Leuvense collega's, maar wel gewapend met een flinke dosis levenservaring, hun handtekening op een van de muren in het *zweetkamertje* achterlaten. Dit vertrek met zijn weinig aan de verbeelding overlatende naam wacht al eeuwen geduldig op de pas afgestudeerde, de doctorandus of doctor die met een stompje een handtekening komt krassen. De traditie wil dat een student die zijn eindexamen heeft afgelegd in dit kamertje het oordeel van de eindexamencommissie afwacht. Het is een plek waar grote namen als Willem van Oranje, Beatrix, Willem-Alexander en eredoctors Churchill en Mandela zich enige ogenblikken klein hebben gevoeld.

Scorpio en KURA samen Oorgetuigen

Een kabel vanuit het lokaaltje van radio Scorpio, door de tuin, over het dak en zo recht café de Libertad in, naar het podium of de debattafel. Dat is de meest ruige versie van het concept van Oorgetuigen, het initieel kleine KURA-festival dat dit jaar een explosieve krachtsprong maakt met behulp van radiobroeder Scorpio.

Clara Vanmuysen

De affiche van Oorgetuigen belooft heel wat goeds op drie weken tijd: Milow, Buurman, Cavemen Speak en de Neveneffecten zijn slechts een greep uit het wekelijkse aanbod. Dat u dit gewoon op café kan meemaken, is aangenaam meegenomen.

Dat u al dat moois daarenboven ook nog op de radio kan horen, is een onverwacht extraatje. Erik Verheyden, plaatjesdraaier op radio Scorpio en Hamid Douibi, voorzitter van Kultuurraad (KURA), verklaren hun onverwachte samenwerking en het fijne resultaat ervan.

Veto: Waar liggen de roots van het Oorgetuigen-festival?

Hamid Douibi: «Het is niet de eerste maal dat Oorgetuigen doorgaat. Vroeger bestond het festival erin dat een Bekende Vlaming zijn favoriete plaatjes oplegde. Als het een muzikant was ging het om de muziek die zijn carrière heeft beïnvloed. Zo hadden we in het verleden Bent van Looy van Das Pop, Wim Opbrouck, Mauro Pawlovski en Tom Barman. Maar op een bepaald moment raakt de poel van sympathieke BV's leeg en zo werd het festival met uitsterven bedreigd. Toen ging het ook enkel van KURA uit, deze editie werken we samen met Scorpio. Op een dag kreeg ik een mail van Erik. Toen veranderde alles (lacht).»

Erik Verheyden: «Ik heb contact gezocht met KURA met het idee een minidisk aan het mengpaneel van de Oorgetuigen-sessies te hangen. Het is ook altijd een droom geweest

om live te gaan. Twee jaar geleden is dat wel eens gebeurd vanuit de Volle Tent-locatie, maar door een defect aan het materiaal zat er voortdurend een 'brom' op de uitzending.»

Zolder

«Vanuit KURA was het een probleem dat er inkom zou moeten betaald worden. Toen kwam het idee van de Libertad. De haalbaarheid van het project hing dus van de medewerking van de Libertad af. Rikky, de uitbater van het café, was heel snel enthousiast. We mochten zijn locatie gebruiken, maar het moest gratis blijven.»

Hamid: «Een leuk gevolg aan deze locatie is dat de Libertad vlakbij Scorpio ligt (De Libertad ligt op de hoek van de Muntstraat en de 's-Meiersstraat, Scorpio dertig meter verder in de 's-Meiersstraat, cvm). We kunnen simpelweg een kabel van het mengpaneel van de Libertad, naar de zolder, over het dak van het restaurant er naast, door de tuin van 'de smeiers' naar de studio trekken.»

Veto: Hoe ziet de programmatie er concreet uit?

Erik: «Op dinsdag wordt er live uitgezonden in het muziekprogramma *Sterrenplaten Extra*. Woensdag is het de beurt aan de echte Leuvense bands, het is ook de taak van KURA om lokaal talent te stimuleren. Zo zijn er Milow, The Murdocks en Buurman. Die laatste groep staat niet op de affiche. Ze hebben ons vorige week nog gemaild met de vraag of ze 'asjeblijft mochten meedoen aan ons festival'. Woensdag wordt er live uitgezonden in het programma *Territwaar*. Ten slotte zijn er de donderdagen met cultuur. Er is onder andere een debat met Rik van Cauwelaert van *Knack* en

Geert Bourgeois. Dit debat wordt niet live uitgezonden maar opgenomen om heruitgezonden te worden. We zitten nu eenmaal met de beperking van het programmaschema van Scorpio. Op die donderdagen is er ook nog een project van de laatstejaarsstudenten van het Lemmensinstituut en een show van Neveneffecten, een comedy-groep uit de stal van de Lunatic Comedy Club die momenteel een programma maken voor Woestijnvis.»

Babbeltje

Veto: Hoe lang duurt zo'n uitzending telkens?

Erik: «Net zoals in een gewoon programma zal er eerst wat gezegd worden over de nieuwe releases van die week, dan komt er een babbeltje met de artiest, enkele nummers van andere muzikanten worden gedraaid en ten slotte is er een sessie voor het programma. Maar alle artiesten, op een na, treden verder op in de Libertad nadat de

live-sessie gedaan is.»

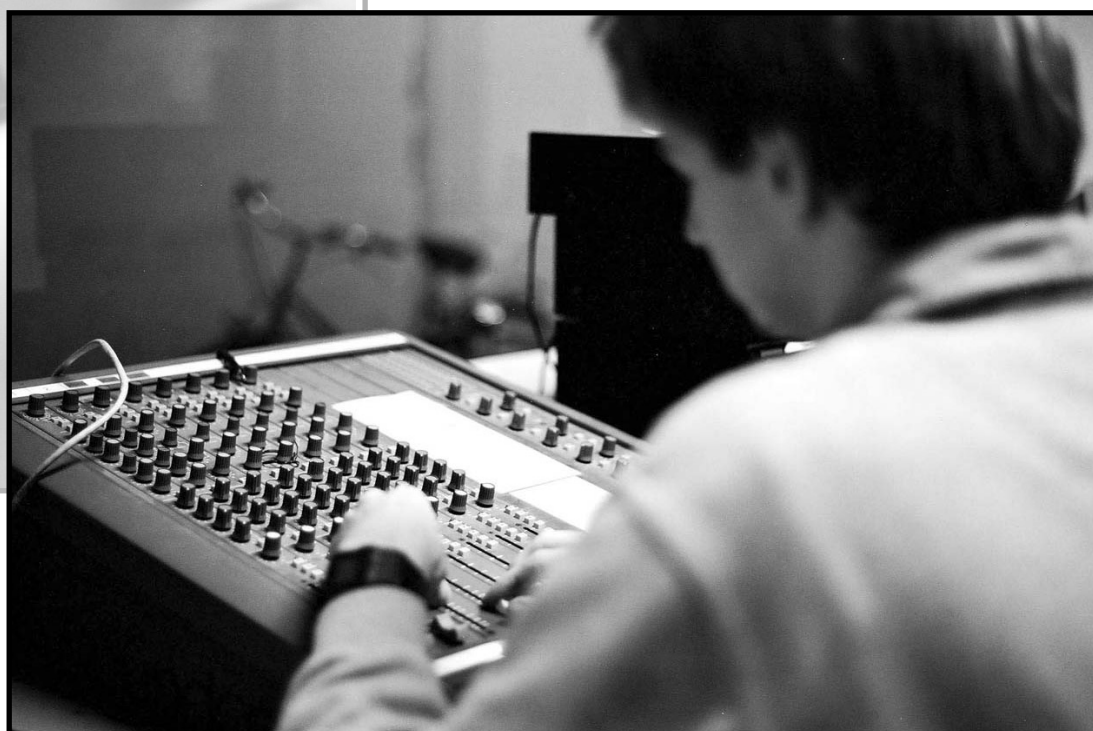
Veto: Wat is volgens jullie het sterkste punt van Oorgetuigen?

Erik: «Het publiek kan de artiesten in een uitzonderlijke sfeer leren kennen. Het is iets tussen een promofestival en een echt festival in. Het enige spijtige is dat er geen echte kleppers op het programma staan maar wel bijvoorbeeld Milow en Cavemen Speak. We hebben een aanbod gekregen van Ozark Henry die tegen een zeer betaalbare prijs wilden komen spelen, waar ik wel akkoord mee was, maar wat binnen Scorpio niet kon.»

Hamid: «Voor mij part mag het volk tot op de Grote Markt staan met overal TV-schermen.»

Erik: «Ik hoop dat het vooral een gezellige boel wordt, dat het café niet te vol zit en dat de mensen thuis ook kunnen luisteren.»

Voor de programmatie van Oorgetuigen, zie www.oorgetuigen.be.

(foto Katleen Gabriëls)

“HOE ONBELANGRIJK HET AARDSE WANNEER IK DE HEMEL AANSCHOUW”

Mystiek is mode

Mystiek is een modieus woord geworden. In boekhandels staat het onder de hoofding “esoterie”, waar we een steeds grotere wildgroei aan spirituele stromingen aantreffen. Een mens leeft blijkbaar niet meer van brood alleen. In de cursusreeks over mystiek gaat professor Herwig Arts op zoek naar de betekenis van mystiek en haar relevantie vandaag.

De cursus gaat uit van de Universiteit Vrije Tijd, verbonden aan het Davidsfonds. De cursus mystiek is maar één van een tachtigtal cursussen van dit voorjaar. Professor Arts heeft zich als jezuïet gespecialiseerd in de mystiek, met reeds talrijke bekroonde publicaties op zijn naam.

Over mystiek heerst in het algemeen het vooroordeel, als zou zij het meest abstracte zijn dat men zich maar kan voorstellen. Onterecht, vindt Arts: mystiek is een heel concrete en intieme relatie tot God, vergelijkbaar met de hechte band tussen twee geliefden. Mystici treffen we in de vijf grote wereldgodsdiensten aan. Onze christelijke cultuur is vandaag echter zo eenzijdig geëvolueerd, dat de Godservaring verdrongen en doodgezwegen wordt in het dagelijkse leven. Nochtans is er de laatste jaren een opmerkelijke heropleving van spiritualiteit aan de gang, aldus Arts. Spiritualiteit is “in”, voor hen die zo iets zoeken als de zin van het leven. Maar Arts claimt dat het hier slechts om een evolutie “in het wilde weg” gaat, en ziet de noodzaak om mystiek in haar oorspronkelijke eer te herstellen.

Een andere misvatting rond mystiek is dat het zonder meer mogelijk zou zijn om in één, twee, drie de zevende hemel te bereiken. Indien niet tevreden, geld terug. Het contact met God is echter bij haast alle mystici het resultaat van een jarenlange, soms zelfs levenslange, spirituele zoektocht. Kenmerkend aan de mystieke ervaring is dat zij opdaagt buiten alle verwachtingen, op een moment dat meestal niet getuigt van een soort opperste concentratie. Het gaat om een intens gevoel van vreugde en vrede, van geborgenheid of een verlangen naar eenheid. Eens de mysticus in contact heeft gestaan met zijn God, zal hij er des te meer onder lijden wanneer die afwezig is voor hem. Zijn aardse leven zal voortdurend gekenmerkt zijn door gemis en onvoltooidheid. Of zoals Green een andere mysticus, Ignatius van Loyola, citeert: “Hoe onbelangrijk lijkt mij het aardse wanneer ik de hemel aanschouw!”

(pv)

De cursusreeks “Alle grote avonturen gebeuren vanbinnen. Wat is mystiek?” door prof. Herwig Arts loopt nog op 9, 16 en 23 maart, telkens van 14 tot 16u. Meer info: 016/234.114.

STICHTING REIKT PRIJS VOOR BESTE EUROPEES GETINTE AFSTUDEERWERK

Karel tast in zijn zakken

Dit jaar wordt voor een tweede maal de Karel Verleye prijs uitgereikt. Deze prijs gaat naar een student die met zijn afstudeerwerk de zogenaamde vergeten factoren van de Europese samenwerking in de kijker plaatst.

Weinig studenten hebben er hun slaap voor gelaten toen enkele maanden geleden opnieuw enkele landen de Europese unie vervoegden. En wat in die landen op het hoogste politiek niveau gebeurt, is al helemaal een ‘ver van mijn bed’-show. Het centrum Ryckvelde probeert nu toch de aandacht te trekken op het hele Europese gebeuren door een prijs uit te reiken. De student die er het best in slaagt een licht te werpen op de materie kan daar een aardig centje aan overhouden.

Karel Verleye stond aan de wieg van het Europacollege in Brugge en het Centrum Ryckvelde in Damme. Verleyes leven en werk stonden volledig in het teken van de Europese eenwording in al haar aspecten. De Stichting Ryckvelde probeert het gedachtegoed van de in 2002 overleden Verleye levend te houden en ziet de hiervoor in het leven geroepen prijs als een uitstekend instrument daarvoor. Maartje Braeckman werkt voor het Centrum en vertelt wat er juist verwacht wordt: “Onze belangrijkste

taak bestaat erin om informatie te verschaffen over de Europese eenwording. Daarbij richten we ons vooral op scholieren, en richten we sessies in waarbij ze nader kennismaken met de verschillende facetten van een verenigd Europa.”

Maar de stichting beperkt zich niet enkel tot middelbare studenten, ook volwassenen en universiteitsstudenten behoren tot de doelgroep. “Om de studenten beter te bereiken wordt nu voor de tweede maal een prijs uitgeschreven voor het afstudeerwerk die het best de vergeten factoren van de Europese eenmaking belicht.” Wanneer de eenwording of uitbreiding van de Unie onder de aandacht wordt gebracht, gaat men maar al te vaak diep in op de politiek-technische problemen en laat men de socio-culturele aspecten links liggen. Verleye had vooral oog voor de sociale, culturele, educatieve, religieuze en ethische dimensie bij de Europese samenwerking. Vorig jaar ging een Antwerpse student met de prijs aan de haal. Zijn werk “Analyse van een sociaal Europa aangevuld met een case-study van de Vlaamse zorgverzekering” leverde hem de eerste plaats op en de prijs van 1000 euro. Ook dit jaar is er 1000, 500 en 250 euro voor de respectievelijke eerste, tweede en derde plaats.

(tvb)

Meer informatie op www.ryckvelde.be.

KRUISWOORDRAADSEL

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 Dat waren je examens **2** Niet meer samen met K3-lid - Niet meer samen met Samsonbaasje **3** Samen - Neon - Oppervlaktmaat **4** Ondernemingsraad - Maand - Lidwoord **5** Familielid - Vaarwel **6** Voertuig - Maanstand **7** Familielid - Lichaamsdeel - Bekende Vlaming **8** Amerikaanse luchtvaartmaatschappij - Dier - Saboteur **9** Snaarinstrument - Ronde van Italië **10** Bekendste brouwsel van Panoramix

Verticaal

1 Brussel-Halle-Vilvoorde is er een restant van **2** Pluim - Verhouding **3** Kunst (Eng.) - Griekse letter - Regionale televisie **4** Luitenant - In het zwart gokt hij - Fries watertje **5** Op dit ogenblik - Bouillonproducent **6** Leidster - Bestaat **7** Tantalium - Gedachte - Graad **8** Verzetsleger - Persoonlijk voornaamwoord - Zij heeft het licht gezien **9** Loofde - Idoolfinalist 2004 **10** Viel afgelopen week

Dries De Smet

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Promoties:

!! PII laptop IBM 225 € !! !! 20" scherm EIZO 150 € !!

Kijk op www.recupc.be

voor het volledige aanbod van
schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW Oude Dieststeenweg 3 3010 Kessel-lo

info@recupc.be

Tel 016/25.91.03

(advertentie)

VRIJE TRIBUNE

Jongerenmars voor werk, gelijkheid en gratis onderwijs

Eind december 2004 telde Vlaanderen officieel 237.217 niet werkende werkzoekenden. Dat is een stijging van 11,3% ten opzichte van december 2003. De economische groei in ons land lag met 2,7% in 2004 een pak hoger dan het gemiddelde in de Eurozone (1,8%) maar dat was nog niet voldoende om bestaande banen te behouden, laat staan om veel extra banen te scheppen. Er is immers een economische groei van 2,25% nodig om de bestaande werkgelegenheid te behouden (*De Standaard* 10/2/05). Ook hoger geschoolden zijn niet immuun voor werkloosheid. Wat de reden ook is, het is nu wel duidelijk dat er van de belofte van Verhofstadt om 200.000 nieuwe banen te scheppen op vier jaar tijd tot nu toe nog niet veel in huis is gekomen. Integendeel, daar waar de regering Verhofstadt er niet in slaagt nieuwe banen te scheppen zijn ze er wel in geslaagd om opnieuw duizenden banen te schrappen in openbare diensten zoals De Post en de NMBS. Dit allemaal om de diensten klaar te maken voor de liberalisering, omdat het nu eenmaal 'moet' van Europa. Tel daar nog eens de vele duizenden banen bij die verloren zullen gaan bij DHL door de 'ongelukkige' aanpak van het dossier door de regering Verhofstadt en je komt tot een dikke buis. Voor de tweede zit in 2005 verwacht de regering een economische groei van 2,4%. Het VBO houdt het echter op een bescheiden, maar meer realistische 1,7%, wat niet voldoende is

om de bestaande werkgelegenheid te behouden (*De Morgen* 23/12/04).

Als 'antwoord' op de werkloosheid wil de regering enerzijds doorgaan met het verminderen van de loonkosten, hoewel absoluut niet duidelijk is of dit zorgt voor extra werkgelegenheid. Niet in het minst omdat al onze omringende buurlanden hetzelfde doen. Anderzijds wil men ook de arbeidsmarkt hervormen naar Amerikaans model... om de Europese welvaartsstaten te kunnen behouden! Om van Europa tegen 2010 de meest 'concurrentieële kenniseconomie' ter wereld te maken zijn harde maatregelen en ingrijpende hervormingen van de arbeidsmarkt en sociale zekerheid noodzakelijk, stelt men. Werkgeversorganisaties schreeuwen als sinds de zomer van 2004 dat de loonkosten (verder) omlaag moeten, flexibiliteit (verder) omhoog, dat we langer en meer moeten werken, dat de activiteitsgraad omhoog moet om de vergrijzing te kunnen financieren, een loonstop om de concurrentiepositie te behouden... en daarbij konden ze rekenen op steun van de media, regering en een flink aantal academici als kers op de taart. Uiteraard is het de werkgevers alleen maar te doen om het algemeen belang en niet zozeer het particulier belang van de kleine groep mensen die ze uiteindelijk maar vertegenwoordigen en die op het einde van het jaar een rendement van 10% willen op hun investering. O wee de conservatieve en onverantwoordelijke vakbondsmilitanten, journalisten, studenten... die vinden dat er andere noden en prioriteiten in de samenleving zijn dan het rendement van het groepje (grote) aandeelhouders!

Wat die harde maatregelen o.a. inhouden werd al duidelijk toen een aantal interne kabinetsnota's lekten naar de krant *De Tijd* (10/01/04) waarin stond dat de regering tegen 2007 30.000 mensen hun werkloosheidsuitkering wil schrappen. Op drie jaar tijd zou men op die manier 209 miljoen euro

besparen. Nog voor de eerste lichterling is 'gecontroleerd', weet de regering al hoeveel werklozen ze wil schrappen! Jan Vandepotte, hoofdafgevaardigde van het ACOD, stelde in *De Morgen* (29/11/04) naar aanleiding van een staking bij de RVA: "Het RVA-personeel heeft zo zijn bedenkingen bij de activeringspolitiek, een project dat volgens hen geen enkele kans van slagen heeft en puur demagogisch is. De medewerkers weten dat er geen werk is voor deze groep en dat de hele operatie is bedoeld om de druk op de werklozen op te voeren zodat ze om het even welke job aannemen. Vaak gaat het dan om banen in het kader van de dienstenchequesregeling. De werkloze wil liever volwaardig werk met een toekomstperspectief. Maar de RVA-medewerker moet hem in de richting van dat nepstatuut dwingen en anders dreigen dat de werkloze zijn uitkering verliest."

Een 'progressieve' partij als de sp.a met boegbeelden als Vandenbroucke en Vande Lanotte in de regering(en) wil vermijden dat er een publieke discussie ontstaat over de uiteindelijke doelstellingen van de activering van werklozen en het bijhorend schorsingsbeleid. Dat ze alom geprezen worden in patronale kringen voor hun 'visie' en 'moed' toont aan dat de agenda van de regering en van het patronaat vrij gelijklopend is op dit punt. Alleen gaat het voor de patroons, die zien welk sociale bloedbaden de Balken(ell)endes en Schröders in onze buurlanden aanrichten allemaal niet snel genoeg. Dat in 'Sozialstaat' Duitsland werkloze vrouwen hun uitkering kunnen verliezen als ze weigeren om een job als prostitutie te aanvaarden en dat bordeelhouders toegang krijgen tot de databanken van de lokale Arbeidsamt om personeel te zoeken voor hun 'zaak' toont al aan dat het progressief sausje dat over heel de arbeidsmarkthervorming wordt gegoten aan een groot deel van de bevolking zuur zal opgediend

worden (*Telegraph* 30/01/2005). Het is niet zozeer het falend overheidsbeleid en het huidige economisch systeem die verantwoordelijk zijn voor de hoge (structurele) werkloosheid maar de individuele werkloze die niet over de nodige 'competenties' beschikt om zelf een plaats te verwerven op de arbeidsmarkt. Dat er voor elke vacature 6 werkzoekenden zijn en de VDAB zelf zich liever bezig houdt met mensen die relatief makkelijk aan een baan te helpen te zijn om hun streefdoelen te halen doet blijkbaar niets ter zake. De werkloze wordt afgeschilderd als een parasiet die teert op een werkloosheidsuitkering en te lui is om werk te zoeken. Dat de regering op die manier de 'verzuring' en verharding van de samenleving in de kaart spelen is iets dat niet hardop gezegd mag worden.

In '82 en '84 kwamen telkens tienduizenden jongeren op straat tegen de groeiende werkloosheid. Die marsen werden voorbereid in talloze lokale jongerenmarscomités en mobilisatiecomités in scholen en bedrijven. In '93 organiseerden Blokbuster en de ABVV-jongeren een kleinere jongerenmars met 7.000 deelnemers. In de zomer van 2004 lanceerde Blokbuster een oproep aan de vakbondsjongeren voor een nieuwe jongerenmars als antwoord op de patronale arrogantie en de 'jacht op de werklozen'. Uiteindelijk werd er beslist om 19 maart een jongerenmars te houden in Brussel. Naar aanloop van de nationale jongerenmars vinden er ook in een aantal steden lokale betogingen en acties plaats. In Leuven, met 15.000 werklozen in de regio, is er donderdag drie maart een 'dop-tour' die start om 19u aan het Ladeuzeplein, georganiseerd door het Leuvense Jongerenmarscomité. Als student(e) en toekomstig werkzoekende is het ook in jouw belang om daar aanwezig te zijn!

Karel Mortier
Actief Linkse Studenten Leuven

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 15
28 februari 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Verantwoordelijke uitgever:
Wim Gemoets

Medewerkers:
Shiva Afshoon, Pieter Baert, Robin Broos, Charlotte Brouckaert, Ben Deboeck, Bram Delen, Laurens De Koster, Nele De Meyer, Dries De Smet, Ralf Eicker, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Maarten Goethals, Katrien Goossens, Herman Loos, Kristof Persoons, Marieke Poissonnier, Anne Ruette, Tom Van Breussegem, Gijs Van Gassen, Kobe Van Itterbeeck, Clara Vanmuysen, Hanne Vermeiren & Pieter Vermeulen.

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Robin Broos, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Clara Vanmuysen & Hanne Vermeiren

Internet:
www.veto.be
Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, pauzen, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mails-gewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Alfa

• 01/03 om 19u30: Fakbartocht (Erasmusplein).

Babylon

• 03/03 Fuif (Blauwe kater).

Crimen

• 03/03 Td (Lido).

Farma

• 01/03 Talentenavond (PDS). • 04/03 Galabal (Kasteel Bunswyck). • 06/03 Jenever en cocktails aan 1 euro (Capsule).

Historia

• 28/02 Fuif (Albatros). • 01/03 Chrysostomosfuif (Fak Letteren). • 04/03 om 14.00 u: Ontbijt (Fak Letteren).

LBK

• 02/03 om 20u: Interfacultair songfestival (Lido).

Medica

• 01/03 om 14u: Posterbeurs t.e.m. 3 maart (Doc's bar). • 03/03 Fuif.

Merkator

• 03/03 om 22u: Temptation-td (Albatros).

NFK

• 03/03 Fuif (Odil).

Pedagogische kring

• 02/03 Jenevernacht (Capsule).

Politika

• 28/02 Cantus.

VRG

• 02/03 Revue t.e.m. 3 maart (PDS).

DINSDAG

DEBAT Human rights and indigenous worldviews: competitive or compatible? org. CADES.

DEBAT Vlaams-nationalistisch duel met Bart De Wever en Philip Dewinter, in MSI 03.18, toeg. 2,5 euro, org. LVSV.

20u **RELAAS** Hugo Coveliers, in Lyrique, org. CDS.

20u **FILM** Tsunami Relief Evening: 'Monsoon wedding', in Aula Max Weber, toeg. 4 euro, org. KIB.

WOENSDAG

20u **DEBAT** Mensenrechten in Guatemala, in MTC 00.15, org. KiB.

DONDERDAG

19u **VORMING** Volkskeuken: biologisch en vegetarisch, in Vlamingenstraat 116, toeg. 3 euro,

org. Cocoyam.

20u **DEBAT** Globalisering in Midden-Amerika, in MTC 00.15, org. KiB.

20u30 **CONCERT** Folkgroep Bodixchel, in Vlamingenstraat 116, toeg. gratis, org. Cocoyam.

VRIJDAG

20u **LEZING** Cuentos de lugares oscuros (muziek en poëzie), in Pangaea, org. KiB.

ZATERDAG

INFODAG Infodag van de faculteit Godgeleerdheid (www.kuleuven.ac.be/infodag/form_bama.htm), org. Faculteit Godgeleerdheid.

MAANDAG

20u **LEZING** The international criminal court, in MSI 03.18, toeg. gratis, org. KiB.

BERICHTEN

Draadloos KotNet in Centrale Bibliotheek

Sinds 27 januari 2005 kan je in de Centrale Bibliotheek draadloos (WiFi) surfen op het Internet. De hot spots bevinden zich in de Grote leeszaal, de Ladeuzezaal en de Mercierzaal. Deze faciliteit is een uitbreiding van het bedraad KotNet dat reeds op 1 juli 2004 werd gelanceerd. Als gebruiker van de CB krijg je er vanaf nu de mogelijkheid om met het comfort van de eigen laptop de elektronische bronnen te raadplegen, met een voor België unieke collectie van 19.000 gespecialiseerde (papier) wetenschappelijke naslagwerken binnen handbereik.

Meer informatie over draadloos KotNet kan je vinden op www.ludit.be/wifi.

Centrale Bibliotheek open tot 21u

De CB heeft haar openingstijden aanzienlijk uitgebreid. Sinds 14 februari is de CB, van maandag tot en met donderdag, geopend van

8u45 tot 20u45. Magazijnwerken kunnen aangevraagd worden tot 19u45.

Op vrijdag is de CB geopend van 8u45 tot 17u15. Magazijnwerken kunnen aangevraagd worden tot 17u. Op zaterdag is de CB geopend van 9u15 tot 12u45. Magazijnwerken kunnen aangevraagd worden tot 12u30.

Albatros zoekt beheerder

VZW Andre zoekt voor het uitbaten van haar fuifzaal Albatros een enthousiaste medewerker die zelfstandig kan werken (m/v) voor deeltijdse job (15 u/week). Contract van beperkte duur 31/05/2005. Hernieuwbaar vanaf 1/9/2005 tot 31/05/2006.

- Jobbeschrijving:
- het plaatsen van bestellingen
  - de administratie die hiermee gepaard gaat
  - onderhoud van de zaal
  - contact houden met de boekhouding
  - variabele werkuren

De kandidatuur dient uiterlijk op 15 maart toe te komen op 's-Meiersstraat 5 te Leuven. Email: sora@loko.be

Deze week op Scorpio 106 FM

- maandag**
- Scorpiscoops (18-19u): interview professor Stefaan Top over Urban Legends
- dinsdag**
- Scorpiscoops (18-19u): Urban Legends over Leuven (deel 1)
- Sterrenplaten Extra (20-21u): interview + radiosessie 'Köhn' (in het kader van Oorgetuigen)
- woensdag**
- Scorpiscoops (18-19u): Urban Legends over Leuven (deel 2)
- donderdag**
- Scorpiscoops (18-19u): Urban Legends over Leuven (deel 3)
- vrijdag**
- Scorpiscoops (18-19u): Urban Legends over Leuven (deel 4)

cultuurkalender

Toneel

Maandag 28/02 en dinsdag 01/03: STUK, Naamsestraat 96
De Roovers: De Wilde Eend, 20u30.

Dans

Woensdag 02/03: Schouwburg, Bondgenoten laan 21
Wim Vandekeybus en Ultima Vez: Les portuses de mauvais nouvelles, 20u

Expo

31/01 tot 12/03: Kunstacademie De Lei, Dirk Boutslaan 60-62
Mozart Klimt naar Hundertwasser, ma-vr 9-20u, za 9-17u

17/02 tot 17/04: Stedelijk museum Vanderkelen-Mertens
Malou Swinnen: Cet obscur objet..., di-za 10-17u, zo 14-17u

25/01 tot 28/03: Expo Vandevelde, Tweebronnen, Diestsestraat 49
Steven Massart, 9u-sluiting bibliotheek

Festival

22/02 tot 17/03: Campus T, Vesaliusstraat 13 en Tiensevest 60

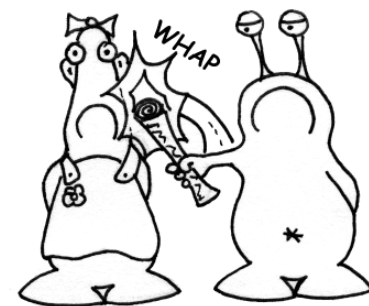
Cultuurparels met o.a. Thaise voetmassage, polyglotte boekenbeurs, maghrebijnse percussie, cultuurparels@groep.be

01/03 tot 01/04: Libertad, Muntstraat
Oorgetuigen met o.a. Cavemen Speak, Milow en Köhn, www.oorgetuigen.be

Heb je zelf een culturele uitspatting aan te kondigen, mail dan naar cultuuragenda@veto.be.

Freddy leest Veto, u toch ook!

... en ge kunt er geweldig goed uw vrouw mee afkloppen...

www.veto.be

VORIGE OPGAVE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	L	A	D	E	N		D	O	D	I
2	E	M	O	E		G	A	R	E	N
3	T	O	N		N	E	K	K	E	N
4		R	O	Z	E	N		A	R	A
5	R		R	O	T	A	N		N	M
6	U	A		Z	W	A	A	N		E
7	I	L	E		E	M	M	E	R	
8	M	E	D	A	R	D		G	O	D
9	D	R	I	N	K		L	E	E	R
10	E	T	N	A		F	A	N	T	A

Grote en kleine helden

Wie naar jeugdhuis Sojo in Kessel-Lo gaat, moet zich bewust zijn van de aanwezigheid van een haag. Niet zo maar een haag, een haag met een gat erin. Een gat om doorheen te fietsen, om precies te zijn. Dit korte sfeerbeeld als inleiding op het concert van donderdag 24 februari van muziekhuis Het Depot. Daar spraken we met en luisterden naar Stash, de groep die momenteel nog in de naweën van een zekere 'Sadness' geniet van twee ZAMU-awards en het voorprogramma Nona Mez, de Leuvense 'godjes van kleine dingen'.

Clara Vanmuysen & Katleen Gabriëls

We staken met onze voeten in de modder, ons fietsslot was dichtgevroren en onze kap gaf ons een belachelijk uitzicht. Dat zijn net de momenten waarop je de knapste kerels tegenkomt, zo zegt ene Murphy. Dus nu weet je ook meteen waar we Gunther Verspecht, de frontman van Stash, tegenkwamen. Aan het fietsenrek.

Veto: *Het kostte heel wat moeite om een babbeltje met jullie te regelen, want jullie brengen binnenkort een nieuwe plaat uit.*

Gunther Verspecht: «Er is een soort van mediastop afgekondigd, omdat we hard aan de plaat aan het werken zijn. Zo kunnen we ons op de plaat concentreren, het werd wat te druk. Dit is al de derde plaat die we uitbrengen, nu zitten we bij *Petrol*, het platenlabel van Flip Kowlier.»

Veto: *Hadden jullie het succes van 'Sadness' op de ZAMU-awards verwacht?*

Verspecht: «Totaal niet. Hoewel, ik had het wel een beetje verwacht met de clip. Ik was er heel blij om, omdat we allemaal heel veel werk in de clip hebben gestoken. Het idee is gekomen van twee mensen van het management, twee regisseurs. We hadden de mogelijkheid om dat te doen, omdat we veel mensen kenden. Thomas, onze gitarist, heeft het gefilmd, hij is een professionele cameraman. Het zijn niet alleen de bekende Vlamingen die het doen, ook het hele idee erachter, de soberheid. Het heeft allemaal zijn dienst gedaan en doet dat nog altijd.»

Veto: *Hoe komt het dat zulk een resem BV's wilden meewerken aan jullie clip?*

Verspecht: «Veel heeft te maken met het feit dat Thomas cameraman is in de mediawereld. Ik ben zijn klankman, je weet wel, die mannen met de stok met de micro. Nu ligt dat eventjes stil natuurlijk. We hebben vier jaar lang samengewerkt en in die periode hebben we al die mensen leren kennen. Walter Grootaers heb ik bijvoorbeeld leren kennen toen we in Argentinië opnames maakten voor *Fear Factor*. We hebben daar ook voor het eerst scènes gespeeld in de lobby van het hotel.»

Veto: *Hebben jullie ook ambities om samen met de artiesten uit jullie clip samen te zingen?*

Verspecht: «Er zijn al veel contacten gelegd voor de nieuwe plaat. De kans is groot dat ik op de plaat iets met Sarah Bettens ga doen. Er gaan ook wel bekende muzikanten meedoen, maar ik ga niet zeggen wie.»

Lasagna

Veto: *Wanneer komt jullie nieuwe plaat uit?*

Verspecht: «Het is een beetje uitgesteld,

volgt. Een korte samenvatting van het probleem: er blijkt te veel vegetarische lasagne te zijn en de porties zijn te klein. Een rockster heeft zo ook zijn noden en hongertjes.»

Verspecht: «Het staat er allemaal op, niet? (wijzend naar de dictafoon) Je hebt hier materiaal, meisje.»

Veto: *Als ik jullie single 'Sadness' hoor, moet ik steeds aan de tsunami denken.*

Verspecht: «Het succes was in feite op het moment van de ramp aan het verzwakken. Opgepast, je spreekt hier wel over commerciële dingen zoals verkoopcijfers. Niet op het vlak van succes dus, wel op het vlak van commercie. We merkten dat maandag na de uitzending er dadelijk duizend singles verkocht zijn.»

Veto: *Vorige week spraken we met Stef Kamil Carlens, die zou hebben meegedaan met de benefietsingle, als iemand het hem had gevraagd. Zouden jullie dat ook doen?*

Verspecht: «Ik had dat niet gedaan, moest men mij dat gevraagd hebben. Dat vind ik een

Verspecht: «In mijn tijd zeker wel, nu wat minder. Toen waren er in Brabant heel veel muzikanten en Nijdrop was daar echt een epicentrum van. In de eerste plaats hebben ze er een deftig repetitielokaal met een toffe infrastructuur. Het was ook belangrijk dat er heel veel goede groepen kwamen, ze hadden veel contacten met goede bands.»

Cultuur

Verspecht: «Mijn zus is twee jaar ouder dan ik, zij was vijftien en mocht al uitgaan, ik dertien en mocht meegaan. Mijn ouders dachten 'laat ze maar gaan, dat is cultuur'.»

Veto: *Kunnen jullie van je muziek leven?*

Verspecht: «Ik zit nu in een fase dat ik er van kan leven. Zeker omdat je bezig bent aan een plaat en dat moeilijk te combineren valt met ander werk. Daarbij komt dat wel heel cross-over zijn, we worden zowel op StuBru als op Donna gedraaid. Iedereen draait ons, dus de pers aandacht komt ook van alle kanten, dat brengt superveel werk met zich mee. De andere groepsleden zitten nog in een jobcircuit.»

Veto: *In hoeverre zijn jullie een one hit wonder? Voelen jullie de drang om jullie nu harder dan ooit te bewijzen?*

Verspecht: «Kijk, we hebben 'Sadness' gekozen, dat was een harde keuze, omdat de andere nummers ook sterk zijn. We wilden de andere nummers ook gebruiken. We zijn vorig jaar ook veranderd van management, het totaalpakket is nu beter, het wordt nu beter naar buiten gebracht door promomensen en dergelijke.»

Veto: *Wat is jullie ultieme Spinal Tap-moment?*

Verspecht: «We hebben eigenlijk een Spinal Tap aan beide kanten meegemaakt. In Langemark hebben we in een jeugdhuis opgetreden, waar er brede mannen voor het podium stonden die mij na het optreden niet van het podium wilden laten gaan. We moesten immers even door het publiek gaan. We hebben een tweede en derde keer verder gespeeld, omdat ze ons nog steeds niet van het podium lieten gaan. Op een gegeven moment zie ik onze tourmanager, *den Piet*, je hebt hem daar misschien gezien, het is nogal een brede kerel (*Piet Maarschalk, cvm*). Die mannen gaan plots open en *den Piet* geeft mij een hand. Dat was *kweenie hoe janetterig*, naar mij toe (*lacht*). Langs de andere kant was er een Spinal Tap-moment toen ik met mijn mountainbike aan een rood licht stond — ik doe een beetje aan sport om in conditie te blijven — naast een auto waarin er een kerel meezingt met 'Sadness'. Ik kijk naar hem en blijf kijken en die man bekijkt mij zo met een blik van 'zeg'.»

Hoe sympathiek de zanger ook was, het groepje liet ons op onze honger zitten. Pareltjes als 'Sadness' en 'Crazy Charlotte' gingen verloren in het gitaargewauwel van de bandleden. Ze slaagden erin om het intieme 'Sadness' op het einde met een puberachtig gitaargejengel te verstoren. Verspecht heeft een sterke stem, zijn teksten zijn vrij aangrijpend, maar de zinsnede "go with the flow" was er misschien net iets te veel aan. Laat je groep voor wat hij is en gedraag je naar je echte ziel, die van een singer-songwriter, zoals je het zelf zegt.

(foto's Katleen Gabriëls)

eerst was het eind maart, maar nu komen we half april. Zo hebben we iets meer tijd om de plaat heel goed af te werken.»

(Een interventie over het aantal porties lasagne die er voorzien zijn voor beide groepen,

beetje bij het haar getrokken.»

Veto: *Jullie komen uit Opwijk, waar het legendarische jeugdhuis Nijdrop al jaren goede muziek aantrekt. In hoeverre heeft dat jullie beïnvloed?*

Nona Mez voorop

"Argh, ik heb last van een kramp in mijn teen," jammerde de frontman van Nona Mez tussen twee nummers in. Gelukkig bleven zijn stembanden gevrijwaard van pijnscheuten. Als er al pijn gevoeld kon worden, was het die van melancholie.

Stash liet zich in zaal Sojo voorgaan door Nona Mez, de groep rond de Leuvense singer-songwriter Geert Maris. Maris schrijft sobere rocknummers met warme, gevoelige teksten die hun bestaan wellicht danken aan een getormenteerde ziel. Invloeden van Nick Drake, Tom McRae en Ani DiFranco lijken niet veraf. Je kent Nona Mez misschien als voorprogramma van Dead Man Ray of Pieter-Jan De Smet, of van enkele bescheiden

radiohitjes zoals het intimistische 'Roseanne'. Maar naar onze mening verdient deze Leuvenaar best wat meer airplay.

Nona Mez speelde afgelopen donderdag voor toeschouwers uit de eigen contreien. Tom Helsen, die andere singer-songwriter uit het Leuvense, was één van hen. Maris opende met een nummer uit *Songs of Leaving*, zijn debuutalbum uit 2002. Terwijl hij zichzelf op gitaar begeleidde, liet hij zich onder meer omringen door Jasper Hautekiet (zoon van) op contrabas en Davy Deckmijn (Zornik) op drums. Samen schonken ze leven aan intense muziek die een authentiek gezicht gaf aan de melancholie. Naast nummers uit het debuutalbum werden ook songs uit de tweede plaat *Cast in Concrete* gespeeld, waaronder de single 'All Purpose Girl'. Alle nummers getuigden van dezelfde vorm van eerlijkheid.

Eén keer week Maris af van zijn eigen schrijfsels en

zong hij 'New England' van Billy Bragg. *I don't want to change the world/ I'm not looking for a new England/ I'm just looking for another girl*. Mochten we niet weten dat het van Bragg was, we zouden geloofd hebben dat het uit de ziel van Maris stamde. Iets later leidde Nona Mez zichzelf naar het hoogtepunt van het concertje middels 'This Trick', een lied over de pijn van afscheid nemen. *And I could hear somebody say Bye Bye/ I hope this trick of yours will pay/ Bye Bye*. Samen met de rauwe stem van Maris was dit een absolute topper. Al mag de rest van de setlist natuurlijk niet verwaarloosd worden. Een nummer als 'Twenty-six or Seven' verdiende evenzeer lof. De set eindigde met 'Roseanne', het meest bekende lied van de groep. De koude winternacht buiten strookte perfect met de muziek binnen. Jasper, jongen, vraag eens aan de papa of Nona Mez wat meer aandacht krijgt op de radio.